

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-170-03

Druk nr 2118

Warszawa, 15 października 2003 r.

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o swobodzie działalności gospodarczej.

Projekt ustawy o swobodzie działalności gospodarczej stanowi realizację działań pro wzrostowych zawartych w rządowym programie „Przedsiębiorczość-Rozwój-Praca”, stąd też uprzejmie proszę Pana Marszałka o skierowanie tego projektu do sejmowej Komisji Nadzwyczajnej do rozpatrzenia projektów ustaw związanych z programem rządowym „Przedsiębiorczość-Rozwój-Praca”.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

USTAWA
z dnia
o swobodzie działalności gospodarczej

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa reguluje podejmowanie, wykonywanie i zakończenie działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz zadania i kompetencje organów administracji publicznej w tym zakresie.

Art. 2. Działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły.

Art. 3. Przepisów ustawy nie stosuje się do działalności wytwórczej w rolnictwie w zakresie upraw rolnych oraz chowu i hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i rybactwa śródlądowego, a także wynajmowania przez rolników pokoi, sprzedaży posiłków domowych i świadczenia w gospodarstwach rolnych innych usług związanych z pobytem turystów.

Art. 4. 1. Przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, prowadząca we własnym imieniu działalność gospodarczą.

2. Za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej.

Art. 5. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) organ koncesyjny – organ administracji publicznej upoważniony na podstawie ustawy do udzielania, odmowy udzielania, zmiany i cofania koncesji;
- 2) osoba zagraniczna:
 - a) osobę fizyczną mającą miejsce zamieszkania za granicą, nieposiadającą obywatelstwa polskiego,
 - b) osobę prawną z siedzibą za granicą,
 - c) jednostkę organizacyjną niebędącą osobą prawną, której prawo przyznaje zdolność prawną, z siedzibą za granicą;
- 3) przedsiębiorca zagraniczny – osobę zagraniczną wykonującą działalność gospodarczą za granicą;
- 4) oddział – wyodrębnioną i samodzielnie organizacyjnie część działalności gospodarczej wykonywaną przez przedsiębiorcę poza głównym miejscem wykonywania działalności (zakładem głównym);
- 5) działalność regulowana – działalność gospodarcza, której wykonywanie wymaga spełnienia szczególnych warunków, określonych przepisami prawa.

Art. 6. 1. Podejmowanie, wykonywanie i zakończenie działalności gospodarczej jest wolne dla każdego na równych prawach, z zachowaniem warunków określonych przepisami prawa.

2. Organ administracji publicznej nie może uzależnić swojej decyzji w sprawie podjęcia, wykonywania lub zakończenia działalności gospodarczej przez zainteresowaną osobę od spełnienia przez nią dodatkowych warunków, w szczególności przedłożenia dokumentów lub ujawnienia danych, nieprzewidzianych przepisami prawa.

Art. 7. Na zasadach i w formach określonych w odrębnych przepisach oraz z poszanowaniem zasad równości i konkurencji państwo udziela przedsiębiorcom pomocy publicznej.

Art. 8. 1. Organy administracji publicznej wspierają rozwój przedsiębiorczości, tworząc korzystne warunki do podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej.

2. W zakresie, o którym mowa w ust. 1, organy administracji publicznej w szczególności wspierają mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców.

3. Organy administracji publicznej, które wdrażają programy pomocowe w rozumieniu przepisów o warunkach dopuszczalności i nadzorowaniu pomocy publicznej dla przedsiębiorców, przekazują drogą elektroniczną informacje o warunkach i formach udzielanej pomocy ministrowi właściwemu do spraw gospodarki, który je gromadzi i udostępnia zainteresowanym na stronie internetowej.

4. Informacje, o których mowa w ust. 3, powinny być przekazane w terminie 30 dni od dnia uruchomienia programu pomocowego.

Art. 9. Wykonując swoje zadania, w szczególności w zakresie nadzoru i kontroli, organy administracji publicznej działają z poszanowaniem uzasadnionych interesów przedsiębiorcy.

Art. 10. 1. Przedsiębiorca może złożyć do właściwego organu wniosek o pisemną informację o zakresie stosowania prawa podatkowego w jego indywidualnej sprawie.

2. Przedsiębiorca nie może być obciążony sankcjami finansowymi lub karami w zakresie, w jakim zastosował się do uzyskanej informacji.

3. Zasady udzielania informacji regulują odrębne ustawy.

Art. 11. Organy administracji publicznej są zobowiązane do załatwiania spraw przedsiębiorców w najkrótszym możliwym terminie.

Art. 12. Wykonując swe zadania, organy administracji publicznej współdziałają z organizacjami pracodawców i pracowników, a także z innymi organizacjami przedsiębiorców i samorządem zawodowym.

Art. 13. 1. Osoby zagraniczne z państw Unii Europejskiej i Europejskiego Obszaru Gospodarczego mogą podejmować i wykonywać działalność gospodarczą na takich samych zasadach jak przedsiębiorcy polscy.

2. Obywatele innych państw niż wymienione w ust. 1, którzy otrzymali zezwolenie na osiedlenie się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zgodę na pobyt tolerowany, status uchodźcy nadany w Rzeczypospolitej Polskiej lub korzystają z ochrony czasowej na jej terytorium, mogą podejmować i wykonywać działalność gospodarczą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na takich samych zasadach jak obywatele polscy.

3. Osoby zagraniczne inne niż wymienione w ust. 1 i 2 mają prawo do podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej wyłącznie w formie spółki: komandytowej, komandytowo-akcyjnej, z ograniczoną odpowiedzialnością i akcyjnej, a także do przystępowania do takich spółek oraz obejmowania bądź nabywania ich udziałów lub akcji, o ile umowy międzynarodowe nie stanowią inaczej.

Rozdział 2

Zasady podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej

Art. 14. 1. Przedsiębiorca może podjąć działalność gospodarczą po uzyskaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo do Ewidencji Działalności Gospodarczej, zwanej dalej „ewidencją”. Spółka kapitałowa w organizacji może podjąć działalność gospodarczą przed uzyskaniem wpisu do rejestru przedsiębiorców.

2. Wpisowi do ewidencji podlegają przedsiębiorcy będący osobami fizycznymi. Zasady wpisu do rejestru przedsiębiorców określają odrębne przepisy.

Art. 15. Na zasadach określonych w ustawie podejmowanie i wykonywanie działalności gospodarczej może wiązać się dodatkowo z obowiązkiem uzyskania przez przedsiębiorcę koncesji albo wpisu do rejestru działalności regulowanej, z zastrzeżeniem art. 71.

Art. 16. 1. Przedsiębiorca wpisany do rejestru przedsiębiorców albo ewidencji jest obowiązany umieszczać w oświadczeniach pisemnych, skierowanych w zakresie swojej działalności do oznaczonych osób i organów, numer identyfikacji podatkowej (NIP) oraz posługiwać się tym numerem w obrocie prawnym i gospodarczym.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie uchybia obowiązkom określonym w przepisach szczególnych.

3. Identyfikacja przedsiębiorcy w poszczególnych urzędowych rejestrach następuje na podstawie numeru identyfikacji podatkowej (NIP).

Art. 17. Przedsiębiorca wykonuje działalność gospodarczą na zasadach uczciwej konkurencji i poszanowania dobrych obyczajów oraz słuszych interesów konsumentów.

Art. 18. Przedsiębiorca jest obowiązany spełniać określone przepisami prawa warunki wykonywania działalności gospodarczej, w szczególności dotyczące ochrony przed zagrożeniem życia, zdrowia ludzkiego i moralności publicznej, a także ochrony środowiska.

Art. 19. Jeżeli przepisy szczególne nakładają obowiązek posiadania odpowiednich uprawnień zawodowych przy wykonywaniu określonego rodzaju działalności gospodarczej, przedsiębiorca jest obowiązany zapewnić, aby działalność gospodarcza była wykonywana bezpośrednio przez osobę legitymującą się posiadaniem takich uprawnień zawodowych.

Art. 20. Przedsiębiorca wprowadzający towar do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest obowiązany do zamieszczenia na towarze, jego opakowaniu, etykiecie lub instrukcji informacji w języku polskim zawierających:

- 1) firmę przedsiębiorcy i jego adres;
- 2) nazwę towaru;
- 3) inne oznaczenia i informacje wymagane na podstawie odrębnych przepisów.

Art. 21. Jeżeli przedsiębiorca oferuje towary lub usługi w sprzedaży bezpośredniej lub sprzedaży na odległość za pośrednictwem środków masowego przekazu, sieci teleinformatycznych lub druków bezadresowych, jest obowiązany do podania w ofercie co najmniej następujących danych:

- 1) firmy przedsiębiorcy;
- 2) numeru identyfikacji podatkowej (NIP);
- 3) siedziby i adresu przedsiębiorcy.

Art. 22. 1. Dokonywanie lub przyjmowanie płatności związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą następuje za pośrednictwem rachunku bankowego przedsiębiorcy w każdym przypadku gdy:

- 1) stroną transakcji jest inny przedsiębiorca oraz
- 2) jednorazowa wartość transakcji, bez względu na liczbę wynikających z niej płatności, przekracza 15 000 euro przeliczonych na złote według średniego kursu walut obcych ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym dokonano transakcji.

2. Przedsiębiorca będący członkiem spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej może realizować obowiązki określone w ust. 1 za pośrednictwem rachunku w tej spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej.

3. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wykonywania i pośrednictwa w realizowaniu przekazów pieniężnych w obrocie zagranicznym stosuje odpowiednio przepisy art. 63g i art. 111 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, Nr 126, poz. 1070, Nr 141, poz. 1178, Nr 144, poz. 1208, Nr 153, poz. 1271, Nr 169, poz. 1385 i poz. 1387 i Nr 241, poz. 2074 oraz z 2003 r. Nr 50, poz. 424, Nr 60, poz. 535 i Nr 65, poz. 594).

4. Przepis ust. 3 nie dotyczy pocztowych przekazów pieniężnych.

Rozdział 3 Ewidencja Działalności Gospodarczej

Art. 23. 1. Ewidencję prowadzi gmina właściwa dla miejsca zamieszkania przedsiębiorcy, jako zadanie zlecone z zakresu administracji rządowej.

2. Organem ewidencyjnym jest wójt, burmistrz, prezydent miasta.

3. Ewidencję prowadzi się w systemie informatycznym.

Art. 24. 1. Ewidencja jest jawna.

2. Każdy ma prawo dostępu do danych zawartych w ewidencji i do przeglądania akt ewidencyjnych przedsiębiorcy wpisanego do ewidencji.

Art. 25. 1. Dla przedsiębiorcy wpisanego do ewidencji prowadzi się akta ewidencyjne obejmujące w szczególności dokumenty stanowiące podstawę wpisu.

2. Jeżeli przepis szczególny nakazuje zgłoszenie określonych danych organowi ewidencyjnemu lub wpisanie ich do ewidencji, a dane te nie podlegają według przepisów ustawy wpisowi do ewidencji, dokumenty zawierające te dane składa się do akt ewidencyjnych.

Art. 26. 1. Wpis do ewidencji jest dokonywany na wniosek, chyba że przepis szczególny przewiduje wpis z urzędu.

2. Wpisem do ewidencji jest również wykreślenie albo zmiana wpisu.

Art. 27. 1. Wniosek o wpis do ewidencji składa się na urzędowym formularzu udostępnianym przez gminę. Składając wniosek, wnioskodawca uiszcza opłatę.

2. Wniosek o dokonanie wpisu do ewidencji powinien zawierać:

1) firmę przedsiębiorcy oraz jego numer PESEL, o ile taki posiada;

- 2) numer identyfikacji podatkowej (NIP), o ile taki posiada;
- 3) oznaczenie miejsca zamieszkania i adresu przedsiębiorcy, a jeżeli przedsiębiorca stale wykonuje działalność poza miejscem zamieszkania – również wskazanie siedziby i adresu zakładu głównego, oddziału lub stałego miejsca wykonywania działalności;
- 4) określenie przedmiotu wykonywanej działalności gospodarczej, zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności (PKD);
- 5) informacje o istnieniu lub ustaniu małżeńskiej wspólności majątkowej.

3. Gdy wniosek nie zawiera danych, o których mowa w ust. 2, lub jest nieopłacony, organ ewidencyjny niezwłocznie wzywa do uzupełnienia wniosku w terminie 7 dni, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania.

4. W przypadku gdy przedsiębiorca nie posiada numeru PESEL, składa do akt ewidencyjnych poświadczoną przez upoważnionego pracownika urzędu gminy kopię paszportu.

Art. 28. 1. Wniosek o wpis do ewidencji podlega opłacie w wysokości 100 złotych, a jeżeli wniosek dotyczy zmiany wpisu opłata wynosi 50 złotych. Pobrane opłaty stanowią dochód budżetu gminy prowadzącej ewidencję.

2. Wniosek o wykreślenie wpisu nie podlega opłacie.

3. Rada gminy może określić niższe stawki opłaty lub wprowadzić zwolnienie od opłat, uwzględniając w szczególności rodzaj wykonywanej działalności.

Art. 29. 1. Organ ewidencyjny wydaje decyzję o wpisie.

2. Decyzja o wpisie do ewidencji powinna być wydana niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 dni roboczych od dnia wpływu wniosku, z zastrzeżeniem art. 27 ust. 3.

3. Decyzja o wpisie powinna zawierać:

- 1) firmę przedsiębiorcy oraz jego numer PESEL, o ile taki posiada;
- 2) numer identyfikacji podatkowej (NIP);
- 3) oznaczenie miejsca zamieszkania i adresu przedsiębiorcy, a jeżeli stale wykonuje działalność poza miejscem zamieszkania – również wskazanie siedziby i adresu zakładu głównego, oddziału lub stałego miejsca wykonywania działalności;
- 4) określenie przedmiotu wykonywanej działalności gospodarczej, zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności (PKD).

4. Decyzja o wpisie powinna zawierać również dane, o których mowa w art. 30 pkt 5-12, jeżeli wpis ich dotyczy.

5. Decyzja o wpisie do ewidencji podlega natychmiastowemu wykonaniu, z wyjątkiem decyzji o wykreśleniu przedsiębiorcy z ewidencji.

Art. 30. 1. Wpisowi do ewidencji podlegają:

- 1) firma przedsiębiorcy oraz jego numer PESEL, o ile taki posiada;
- 2) numer identyfikacji podatkowej (NIP);
- 3) oznaczenie miejsca zamieszkania i adresu przedsiębiorcy, a jeżeli stale wykonuje działalność poza miejscem zamieszkania – również wskazanie siedziby i adresu zakładu głównego, oddziału lub stałego miejsca wykonywania działalności;
- 4) określenie przedmiotu wykonywanej działalności gospodarczej, zgodnie z Polską Klasyfikacją Działalności (PKD);
- 5) informacje o istnieniu lub ustaniu małżeńskiej wspólności majątkowej;
- 6) informacje o ograniczeniu lub utracie zdolności do czynności prawnych;

- 7) informacje o ogłoszeniu upadłości, umorzeniu i zakończeniu tego postępowania;
- 8) informacje o wszczęciu postępowania naprawczego;
- 9) informacje o przyznaniu, zmianie i cofnięciu koncesji;
- 10) informacje o stwierdzeniu wygaśnięcia koncesji, jeżeli przepisy ustaw odrębnych przewidują wydanie takiej decyzji;
- 11) informacje o wpisie do rejestru działalności regulowanej oraz o wykreśleniu z rejestru;
- 12) informacje o uzyskaniu zezwolenia lub licencji i ich cofnięciu.

2. Dane, o których mowa w ust. 1 pkt 6-12, podlegają wpisowi z urzędu.

Art. 31. 1. Wpis do ewidencji polega na wprowadzeniu do systemu informatycznego danych zawartych w decyzji niezwłocznie po jej wydaniu. Wpis jest dokonany z chwilą zamieszczenia danych w ewidencji.

2. W przypadku decyzji o wykreśleniu przedsiębiorcy z ewidencji, wpis następuje w chwili, gdy decyzja stanie się ostateczna.

Art. 32. Organ ewidencyjny wydaje decyzję o odmowie wpisu, gdy:

- 1) wniosek dotyczy działalności nieobjętej przepisami ustawy;
- 2) wniosek został złożony przez osobę nieuprawnioną;
- 3) prawomocnie orzeczono zakaz wykonywania określonej we wniosku działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę.

Art. 33. 1. Przedsiębiorca jest obowiązany złożyć wniosek o:

- 1) zmianę wpisu – w terminie 7 dni od dnia zmiany danych, o których mowa w art. 27 ust. 2, powstałych po dniu dokonania wpisu do ewidencji;
- 2) wykreślenie – w terminie 7 dni od dnia zaprzestania wykonywania działalności gospodarczej.

Do wniosku w sprawie zmian i wykreślenia stosuje się odpowiednio przepisy art. 27.

2. Zmiana miejsca zamieszkania przedsiębiorcy podlega wpisowi przez organ ewidencyjny, który był właściwy przed zmianą. Po dokonaniu zmiany wpisu, organ ewidencyjny przekazuje niezwłocznie decyzję o wpisie do organu właściwego ze względu na nowe miejsce zamieszkania wraz z aktami ewidencyjnymi.

Art. 34. Sąd rejonowy – sąd gospodarczy przesyła niezwłocznie właściwemu organowi ewidencyjnemu odpis postanowienia o ogłoszeniu upadłości, umorzeniu postępowania upadłościowego oraz o zakończeniu postępowania upadłościowego.

Art. 35. 1. Organ koncesyjny przesyła niezwłocznie właściwemu organowi ewidencyjnemu odpis ostatecznej decyzji o udzieleniu, zmianie i cofnięciu koncesji, a także decyzję o stwierdzeniu wygaśnięcia koncesji, jeżeli przepis szczególny przewiduje wydanie takiej decyzji.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się odpowiednio do zezwoleń i licencji, o których mowa w art. 71.

Art. 36. Organ prowadzący rejestr działalności regulowanej, po dokonaniu wpisu oraz po wydaniu decyzji o wykreśleniu wpisu przedsiębiorcy, przesyła właściwemu organowi ewidencyjnemu zaświadczenie o dokonaniu wpisu lub decyzję o wykreśleniu.

Art. 37. 1. Dane zawarte w ewidencji nie mogą być z niej usunięte, chyba że ustawa stanowi inaczej.

2. Wpis do ewidencji podlega wykreśleniu z urzędu w przypadku:
 - 1) gdy prawomocnie orzeczono zakaz wykonywania określonej we wpisie działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę;

- 2) wpisania do rejestru przedsiębiorców spółki handlowej powstałej z przekształcenia spółki cywilnej, w zakresie działalności wpisanej do rejestru przedsiębiorców;
- 3) śmierci przedsiębiorcy.

3. Wpis do ewidencji podlega wykreśleniu, także w przypadku gdy organ ewidencyjny dokonał go z naruszeniem prawa. W tym przypadku stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu administracyjnym dotyczącym wznowienia postępowania albo stwierdzenia nieważności decyzji.

4. Wykreślenie w przypadku, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, następuje z chwilą otrzymania przez organ ewidencyjny informacji o wpisaniu przedsiębiorcy do rejestru przedsiębiorców, przekazanej przez Centralną Informację Krajowego Rejestru Sądowego, na podstawie przepisów o Krajowym Rejestrze Sądowym.

Art. 38. 1. Organ ewidencyjny może wykreślić z urzędu wpis zawierający dane niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, po uprzednim wezwaniu przedsiębiorcy do złożenia oświadczenia w terminie 7 dni .

2. Jeżeli okaże się, że w ewidencji znajduje się wpis zawierający oczywiste błędy lub niezgodności z treścią decyzji, organ ewidencyjny z urzędu sprostuje wpis.

Art. 39. Organ ewidencyjny jest obowiązany do przekazania drogą elektroniczną, w terminie 7 dni od dnia wydania decyzji, informacji o wykreśleniu przedsiębiorcy z ewidencji właściwemu ze względu na ostatnie miejsce zamieszkania przedsiębiorcy: urzędowi statystycznemu, urzędowi skarbowemu oraz oddziałowi Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 40. 1. Wniosek o wpis do ewidencji można wnieść na urzędowym formularzu drogą elektroniczną lub za pomocą elektronicznych nośników informacji, z użyciem bezpiecznego podpisu elektronicznego i znakowania czasem.

2. W sposób określony w ust. 1 może być wniesiony również wniosek, o którym mowa w art. 44.

3. Minister właściwy do spraw informatyzacji w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe wymagania dla systemu teleinformatycznego;
- 2) warunki, jakim powinny odpowiadać elektroniczne nośniki informatyczne oraz środki komunikacji elektronicznej, na których wnioski mogą być wnoszone;
- 3) tryb odtwarzania danych zawartych we wnioskach oraz sposób ich przechowywania i zabezpieczania
– uwzględniając potrzebę zapewnienia integralności danych zawartych we wniosku, a także możliwości automatycznego przenoszenia ich do ewidencji działalności gospodarczej.

Art. 41. 1. Tworzy się Centralną Informację Ewidencji Działalności Gospodarczej, zwaną dalej „Centralną Informacją”, z oddziałami przy organach ewidencyjnych.

2. Centralną Informację prowadzi minister właściwy do spraw gospodarki.

3. Zadaniem Centralnej Informacji jest:

- 1) prowadzenie zbioru informacji o danych zawartych w ewidencji;
- 2) udzielanie informacji z ewidencji o treści wpisów;
- 3) wydawanie zaświadczeń o treści wpisów w ewidencji.

Art. 42. 1. Każdy ma prawo otrzymać zaświadczenie o treści wpisu w ewidencji.

2. Zaświadczenia wydają oddziały, o których mowa w art. 41 ust. 1.

3. Wydanie zaświadczenia o treści wpisu podlega opłacie.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze

rozporządzenia, wysokość opłaty, o której mowa w ust. 3, biorąc pod uwagę uzasadnione koszty wydawania zaświadczeń.

Art. 43. Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji określi, w drodze rozporządzenia :

- 1) wzór, sposób i miejsce udostępniania urzędowych formularzy wniosków o wpis do ewidencji, uwzględniając warunki powszechnej dostępności formularzy oraz uwzględniając prowadzenie ewidencji w systemie informatycznym;
- 2) szczegółową treść wpisów, uwzględniając treść wniosku i zakres wpisów dokonywanych z urzędu;
- 3) organizację oraz szczegółowy sposób prowadzenia Centralnej Informacji oraz ewidencji, uwzględniając potrzebę zapewnienia sprawnego obiegu informacji oraz zakres danych objętych wpisem do ewidencji;
- 4) tryb przekazywania przez organy ewidencyjne danych ewidencyjnych do Centralnej Informacji, uwzględniając sposób wykorzystania systemów teleinformatycznych;
- 5) tryb wydawania zaświadczeń o treści wpisów i udzielania informacji przez oddziały Centralnej Informacji, uwzględniając jawność i powszechny dostęp do danych zawartych w ewidencji.

Art. 44. Przedsiębiorca podejmujący działalność wraz z wnioskiem o wpis do rejestru przedsiębiorców albo do ewidencji składa wniosek zawierający żądanie:

- 1) wpisu do krajowego rejestru urzędowego podmiotów gospodarki narodowej (REGON);
- 2) zgłoszenia identyfikacyjnego albo aktualizacyjnego, o którym mowa w przepisach o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników;

- 3) zgłoszenia płatnika składek lub zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych lub ich zmiany w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych.

Art. 45. 1. Wniosek, o którym mowa w art. 44, organ prowadzący rejestr przedsiębiorców albo organ ewidencyjny przesyła, w tym za pośrednictwem systemu informatycznego, niezwłocznie po dokonaniu wpisu, do właściwych organów urzędowych rejestrów wraz z odpisem postanowienia o dokonaniu wpisu do rejestru przedsiębiorców albo decyzją o wpisie do ewidencji.

2. Ilekroć przepis szczególny nakazuje przedsiębiorcy złożenie dodatkowych dokumentów do wniosku, o którym mowa w art. 44, organ prowadzący rejestr przedsiębiorców lub organ ewidencyjny przesyła złożone przez przedsiębiorcę dokumenty wraz z wnioskiem.

3. W uzasadnionych przypadkach upoważniony pracownik urzędu gminy poświadcza zgodność przedstawionych odpisów tych dokumentów lub sporządza taki odpis.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, sposób przekazywania wniosków i dokumentów do właściwych organów, uwzględniając możliwość elektronicznego przetwarzania danych oraz zawartość danych.

Rozdział 4

Koncesje oraz regulowana działalność gospodarcza

Art. 46. 1. Uzyskania koncesji wymaga wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie:

- 1) poszukiwania lub rozpoznawania złóż kopalin, wydobywania kopalin ze złóż, bezzbiornikowego magazynowania substancji oraz składowania odpadów w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych;

- 2) wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią i amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym;
- 3) wytwarzania, przetwarzania, magazynowania, przesyłania, dystrybucji i obrotu paliwami i energią;
- 4) ochrony osób i mienia;
- 5) rozpowszechniania programów radiowych i telewizyjnych.

2. Szczegółowy zakres i warunki wykonywania działalności gospodarczej podlegającej koncesjonowaniu określają przepisy odrębnych ustaw.

3. Wprowadzenie innych koncesji w dziedzinach działalności gospodarczej mających szczególne znaczenie ze względu na bezpieczeństwo państwa lub obywateli albo inny ważny interes publiczny jest dopuszczalne tylko, w przypadku gdy działalność ta nie może być wykonywana jako wolna lub po uzyskaniu wpisu do rejestru działalności regulowanej albo zezwolenia oraz wymaga zmiany niniejszej ustawy.

Art. 47. 1. Jeżeli przepisy odrębnych ustaw nie stanowią inaczej, udzielenie, odmowa udzielenia, zmiana i cofnięcie koncesji należy do ministra właściwego ze względu na przedmiot działalności gospodarczej wymagającej uzyskania koncesji.

2. Udzielenie, odmowa udzielenia, zmiana i cofnięcie koncesji lub ograniczenie jej zakresu w stosunku do wniosku następuje w drodze decyzji.

3. Koncesji udziela się na czas oznaczony, nie krótszy niż 5 lat i nie dłuższy niż 50 lat, chyba że przedsiębiorca wnioskuje o udzielenie koncesji na czas krótszy.

Art. 48. 1. Organ koncesyjny może określić w koncesji szczególne warunki wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją.

2. Organ koncesyjny jest obowiązany przekazać każdemu zainteresowanemu przedsiębiorcy szczegółową informację o warunkach, o których mowa w ust. 1, niezwłocznie po wszczęciu postępowania w sprawie udzielenia koncesji.

Art. 49. 1. Wniosek o udzielenie lub o zmianę koncesji powinien zawierać:

- 1)oznaczenie przedsiębiorcy, jego siedziby lub adresu zamieszkania i wykonywania działalności gospodarczej;
- 2)numer w rejestrze przedsiębiorców lub w ewidencji działalności gospodarczej oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP);
- 3)określenie rodzaju i zakresu wykonywania działalności gospodarczej, na którą ma być udzielona koncesja.

2. We wniosku, o którym mowa w ust. 1, należy podać także informacje oraz dołączyć dokumenty określone w przepisach regulujących działalność gospodarczą wymagającą uzyskania koncesji.

Art. 50. Przed podjęciem decyzji w sprawie udzielenia koncesji lub jej zmiany organ koncesyjny może:

- 1) wezwać wnioskodawcę do uzupełnienia, w wyznaczonym terminie, brakującej dokumentacji poświadczającej, że spełnia on warunki określone przepisami prawa, wymagane do wykonywania określonej działalności gospodarczej, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia;
- 2) dokonać sprawdzenia faktów podanych we wniosku o udzielenie koncesji w celu stwierdzenia, czy przedsiębiorca spełnia warunki wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją oraz czy daje gwarancję prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją.

Art. 51. 1. W przypadku gdy organ koncesyjny przewiduje udzielenie ograniczonej liczby koncesji, fakt ten ogłasza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

2. Ogłoszenie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać:

- 1) określenie przedmiotu i zakresu działalności gospodarczej, na którą ma być wydana koncesja;
- 2) liczbę koncesji;
- 3) szczególne warunki wykonywania działalności gospodarczej, na którą ma być wydana koncesja, o ile organ koncesyjny przewiduje określenie w koncesji szczególnych warunków wykonywania działalności gospodarczej;
- 4) termin i miejsce składania wniosków o udzielenie koncesji;
- 5) wymagane dokumenty i informacje dodatkowe;
- 6) czas, na jaki może być udzielona koncesja.

3. Przepisu art. 60 nie stosuje się.

Art. 52. Jeżeli liczba przedsiębiorców, spełniających warunki do udzielenia koncesji i dających gwarancje prawidłowego wykonywania działalności objętej koncesją, jest większa niż liczba koncesji przewidzianych do udzielenia, organ koncesyjny zarządza przetarg, którego przedmiotem jest udzielenie koncesji.

Art. 53. 1. Organ koncesyjny ogłasza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” o konieczności przeprowadzenia przetargu wśród przedsiębiorców, o których mowa w art. 52.

2. W ogłoszeniu organ koncesyjny określa również:

- 1) minimalną opłatę, za którą może być udzielona koncesja – nie niższą niż opłata skarbową albo inna opłata o charakterze publicznoprawnym, przewidziana w odrębnych przepisach za udzielenie koncesji;
- 2) miejsce i termin składania ofert;
- 3) szczegółowe warunki, jakie powinna spełniać oferta;
- 4) wysokość, formę i termin wniesienia wadium;
- 5) termin rozstrzygnięcia przetargu.

3. Przetarg przeprowadza właściwy organ koncesyjny.
4. Ofertę sporządzoną w języku polskim składa się w terminie, miejscu i formie, określonych stosownie do ust. 1 i 2, w zapieczętowanych kopertach.
5. Oferta zawiera:
 - 1) oznaczenie przedsiębiorcy składającego ofertę, jego siedziby lub miejsca zamieszkania;
 - 2) deklarowaną wysokość opłaty za udzielenie koncesji;
6. Oferty złożone nie podlegają wycofaniu.

Art. 54. 1. Organ koncesyjny dokonuje wyboru ofert w liczbie zgodnej z liczbą koncesji możliwych do udzielenia, kierując się wysokością zadeklarowanych opłat za udzielenie koncesji.

2. W przypadku gdy kilku przedsiębiorców zadeklarowało opłatę w takiej samej wysokości, organ koncesyjny wzywa tych przedsiębiorców do ponownego zadeklarowania wysokości opłaty i wybiera ofertę przedsiębiorcy, który zadeklarował wyższą opłatę.

3. Organ koncesyjny przekazuje przedsiębiorcom, którzy złożyli oferty, pisemną informację o wyniku przetargu, niezwłocznie po jego rozstrzygnięciu, oraz:

- 1) zwraca wadium przedsiębiorcom, których oferty nie zostały wybrane;
- 2) zalicza wadium na poczet opłaty przedsiębiorcom, których oferty zostały wybrane.

4. Organ koncesyjny udziela koncesji przedsiębiorcom, których oferty zostały wybrane.

Art. 55. 1. Przedsiębiorca przekazujący podczas postępowania o udzielenie koncesji informacje stanowiące tajemnice przedsiębiorstwa w rozumieniu przepisów o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji może zgłosić uzasadniony wniosek, aby informacjom tym była nadana klauzula poufności.

2. Informacjom nadaje się klauzulę poufności, pod warunkiem, że przedsiębiorca:

- 1) przekazując informacje, uzasadni swoje żądanie;
- 2) z przekazanych informacji sporządzi streszczenie, które może zostać udostępnione innym uczestnikom postępowania.

3. Informacje, którym nadano klauzulę poufności, nie mogą być udostępniane innym uczestnikom postępowania bez zgody przedsiębiorcy przekazującego informacje.

Art. 56. 1. Organ koncesyjny może odmówić udzielenia koncesji lub ograniczyć jej zakres w stosunku do wniosku o udzielenie koncesji albo odmówić zmiany koncesji:

- 1) gdy przedsiębiorca nie spełnia warunków wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją określonych w ustawie lub warunków podanych do wiadomości przedsiębiorcom w trybie art. 48 ust. 2 lub art. 51 ust. 1;
- 2) ze względu na zagrożenie obronności i bezpieczeństwa państwa lub obywateli;
- 3) jeżeli w wyniku przeprowadzonego przetargu, o którym mowa w art. 52, udzielono koncesji innemu przedsiębiorcy lub przedsiębiorcom;
- 4) w przypadkach określonych w odrębnych przepisach.

2. Organ koncesyjny może czasowo wstrzymać udzielanie koncesji, ze względu na przyczyny wymienione w ust. 1 pkt 2, ogłaszając o tym w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

Art. 57. 1. Organ koncesyjny jest uprawniony do kontroli działalności gospodarczej w zakresie:

- 1) zgodności wykonywanej działalności z udzieloną koncesją;

- 2) przestrzegania warunków wykonywania działalności gospodarczej;
- 3) obronności lub bezpieczeństwa państwa, ochrony bezpieczeństwa lub dóbr osobistych obywateli.

2. Osoby upoważnione przez organ koncesyjny do dokonywania kontroli są uprawnione w szczególności do:

- 1) wstępu na teren nieruchomości, obiektu, lokalu lub ich części, gdzie jest wykonywana działalność gospodarcza objęta koncesją, w dniach i w godzinach, w których jest wykonywana lub powinna być wykonywana ta działalność;
- 2) żądania ustnych lub pisemnych wyjaśnień, okazania dokumentów lub innych nośników informacji oraz udostępnienia danych mających związek z przedmiotem kontroli.

3. Organ koncesyjny może wezwać przedsiębiorcę do usunięcia stwierdzonych uchybień w wyznaczonym terminie.

Art. 58. 1. Organ koncesyjny cofa koncesję, w przypadku gdy:

- 1) wydano prawomocne orzeczenie zakazujące przedsiębiorcy wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją;
- 2) przedsiębiorca nie podjął w wyznaczonym terminie działalności objętej koncesją, mimo wezwania organu koncesyjnego, lub trwale zaprzestał wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją.

2. Organ koncesyjny cofa koncesję albo zmienia jej zakres, w przypadku gdy przedsiębiorca:

- 1) w wyznaczonym terminie nie usunął stanu faktycznego lub prawnego niezgodnego z warunkami określonymi w koncesji lub z przepisami regulującymi działalność gospodarczą objętą koncesją;

- 2) rażąco narusza warunki określone w koncesji lub inne warunki wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej, określone przepisami prawa.

3. Organ koncesyjny może cofnąć koncesję albo zmienić jej zakres ze względu na zagrożenie obronności i bezpieczeństwa państwa lub bezpieczeństwa obywateli, a także w razie ogłoszenia upadłości przedsiębiorcy.

Art. 59. Przedsiębiorca jest obowiązany zgłaszać organowi koncesyjnemu wszelkie zmiany danych, o których mowa w art. 49, w terminie 14 dni od dnia ich powstania.

Art. 60. 1. Przedsiębiorca, który zamierza podjąć działalność gospodarczą wymagającą uzyskania koncesji, może ubiegać się o przyrzeczenie wydania koncesji, zwane dalej „promesą”. W promesie uzależnia się udzielenie koncesji od spełnienia warunków wykonywania działalności gospodarczej wymagającej uzyskania koncesji.

2. W postępowaniu o udzielenie promesy stosuje się przepisy dotyczące udzielenia koncesji, z wyłączeniem art. 52-54.

3. W promesie ustala się okres jej ważności, z tym że nie może on być krótszy niż 6 miesięcy.

4. W okresie ważności promesy nie można odmówić udzielenia koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej określonej w promesie, chyba że:

- 1) uległy zmianie dane zawarte we wniosku o udzielenie promesy;
- 2) wnioskodawca nie spełnił wszystkich warunków określonych w promesie;
- 3) nastąpiły okoliczności, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 1 i 2.

Art. 61. Przedsiębiorca, któremu cofnięto koncesję z przyczyn, o których mowa w art. 58 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, może wystąpić z wnioskiem o ponowne udzielenie

koncesji w takim samym zakresie nie wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia wydania decyzji o cofnięciu koncesji.

Art. 62. 1. Za udzielenie koncesji lub jej zmianę oraz za udzielenie promesy pobiera się opłatę skarbową, chyba że przepisy odrębnych ustaw stanowią inaczej, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Jeżeli koncesji udzielono w trybie przetargu, za udzielenie koncesji pobiera się opłatę w wysokości, o której mowa w art. 54 ust. 1 lub ust. 2.

3. Opłatę, o której mowa w ust. 2, wnosi się na rachunek organu koncesyjnego, chyba że przepisy odrębnych ustaw stanowią inaczej.

Art. 63. W sprawach nieuregulowanych w przepisach art. 47-61 stosuje się przepisy odrębnych ustaw regulujących działalność podlegającą koncesjonowaniu.

Art. 64. 1. Jeżeli przepis odrębnej ustawy stanowi, że dany rodzaj działalności jest działalnością regulowaną w rozumieniu niniejszej ustawy, przedsiębiorca może wykonywać tę działalność, jeżeli spełnia szczególne warunki określone przepisami tej odrębnej ustawy i po uzyskaniu wpisu w rejestrze działalności regulowanej, z zastrzeżeniem art. 71.

2. Wpis do rejestru działalności regulowanej podlega opłacie skarbowej, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej.

Art. 65. 1. Organ prowadzący, na podstawie przepisów regulujących daną działalność gospodarczą, rejestr działalności regulowanej dokonuje wpisu na wniosek przedsiębiorcy, po złożeniu przez przedsiębiorcę oświadczenia o spełnieniu warunków wymaganych do wykonywania tej działalności.

2. Oświadczenie składa się na piśmie do organu prowadzącego rejestr działalności regulowanej.

3. Przedsiębiorca podlegający wpisowi do ewidencji może złożyć oświadczenie również we właściwym organie ewidencyjnym, wskazując organ prowadzący rejestr działalności regulowanej.

4. Treść oświadczenia, sposób prowadzenia rejestru oraz dane podlegające wpisowi do rejestru określają przepisy ustaw regulujących daną działalność.

5. Organ prowadzący rejestr działalności regulowanej wydaje z urzędu zaświadczenie o dokonaniu wpisu do rejestru.

Art. 66. Przedsiębiorca jest obowiązany przechowywać wszystkie dokumenty niezbędne do wykazania spełniania warunków wykonywania działalności regulowanej.

Art. 67. Spełnianie przez przedsiębiorcę warunków wymaganych do prowadzenia działalności regulowanej podlega kontroli, w szczególności przez organ prowadzący rejestr danej działalności. Przepis art. 57 stosuje się odpowiednio.

Art. 68. 1. Organ prowadzący rejestr działalności regulowanej wydaje decyzję o zakazie prowadzenia przez przedsiębiorcę działalności objętej wpisem, gdy:

- 1) przedsiębiorca złożył oświadczenie niezgodne ze stanem faktycznym;
- 2) przedsiębiorca nie usunął naruszeń warunków prowadzenia działalności regulowanej w wyznaczonym przez organ terminie;
- 3) stwierdzi rażące naruszenie warunków wykonywania działalności regulowanej przez przedsiębiorcę.

2. Decyzja, o której mowa w ust. 1, podlega natychmiastowemu wykonaniu.

3. W przypadku wydania decyzji, organ z urzędu wykreśla wpis przedsiębiorcy w rejestrze działalności regulowanej.

Art. 69. Przedsiębiorca, którego wykreślono z rejestru działalności regulowanej może wystąpić z wnioskiem o udzielenie koncesji lub uzyskać wpis do rejestru działalności regulowanej nie wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia wydania decyzji o wykreśleniu z rejestru działalności regulowanej z przyczyn, o których mowa w art. 68 ust. 1.

Art. 70. Organ prowadzący rejestr działalności regulowanej wykreśla wpis przedsiębiorcy w rejestrze na jego wniosek.

Art. 71. 1. Uzyskania zezwolenia wymaga wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie określonym w przepisach:

- 1) ustawy z dnia 29 lipca 1992 r. o grach i zakładach wzajemnych (Dz. U. z 1998 r. Nr 102, poz. 650, Nr 145, poz. 946, Nr 155, poz. 1014 i Nr 160, poz. 1061, z 2000 r. Nr 9, poz. 117, Nr 70, poz. 816 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 84, poz. 908, z 2002 r. Nr 25, poz. 253 oraz z 2003 r. Nr 84, poz. 774 i Nr 137, poz. 1302);
- 2) ustawy z dnia 20 października 1994 r. o specjalnych strefach ekonomicznych (Dz. U. Nr 123, poz. 600, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 121, poz. 770, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2000 r. Nr 117, poz. 1228 oraz z 2002 r. Nr 113, poz. 984 i Nr 240, poz. 2055);
- 3) ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi (Dz. U. z 2002 r. Nr 49, poz. 447 i Nr 240, poz. 2055 oraz z 2003 r. Nr 50, poz. 424 i Nr 84, poz. 774), z wyjątkiem prowadzenia domu maklerskiego;
- 4) ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 49, poz. 448 i Nr 141, poz. 1178 oraz z 2003 r. Nr 124, poz. 1151);
- 5) ustawy z dnia 28 sierpnia 1997 r. o organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych (Dz. U. Nr 139, poz. 934, z 1998 r. Nr 98, poz. 610, Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1118, z 1999 r. Nr 110, poz. 1256, z 2000 r. Nr 60, poz. 702, z 2001 r. Nr 8, poz. 64 i Nr 110, poz. 1189, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 153, poz. 1271 i Nr 241, poz. 2074

oraz z 2003 r. Nr 124, poz. 1153, Nr 166, poz. 1609 i Nr 170, poz. 1651);

- 6) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe;
- 7) ustawy z dnia 21 lipca 2000 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 73, poz. 852, z 2001 r. Nr 122, poz. 1321 i Nr 154, poz. 1800 i 1802, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 74, poz. 676 i Nr 166, poz. 1360 oraz z 2003 r. Nr 50, poz. 424, Nr 113, poz. 1070 i Nr 130, poz. 1188);
- 8) ustawy z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U. Nr 126, poz. 1381, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, Nr 141, poz. 1181 i Nr 152, poz. 1265 oraz z 2003 r. Nr 45, poz. 391), z wyjątkiem prowadzenia apteki;
- 9) ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. – Prawo lotnicze (Dz. U. Nr 130, poz. 1112);
- 10) ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. Nr 124, poz. 1151);
- 11) ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. Nr 130, poz. 1188);

2. Uzyskania zezwolenia albo dokonania zgłoszenia wymaga wykonywanie działalności związanej z narażeniem na działanie promieniowania jonizującego, określonej w ustawie z dnia 29 listopada 2000 r. – Prawo atomowe (Dz. U. z 2001 r. Nr 3, poz. 18, Nr 100, poz. 1085 i Nr 154, poz. 1800, z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 135, poz. 1145 oraz z 2003 r. Nr 80, poz. 717 i Nr 124, poz. 1152).

3. Uzyskania licencji wymaga wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie określonym w przepisach:

- 1) ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. Nr 125, poz. 1371, z 2002 r. Nr 25, poz. 253, Nr 89, poz. 804 i Nr 199, poz. 1671 oraz z 2003 r. Nr 137, poz. 1302);

2) ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. Nr 86, poz. 789).

4. Organy zezwalające i udzielające licencji oraz wszelkie warunki wykonywania działalności objętej zezwoleniami i licencjami, a także zasady i tryb wydawania decyzji w sprawie zezwoleń i licencji określają przepisy ustaw, o których mowa w ust. 1-3.

Rozdział 5

Kontrola przedsiębiorcy

Art. 72. 1. Kontrola przedsiębiorcy odbywa się na zasadach określonych w niniejszej ustawie.

2. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale stosuje się przepisy ustaw szczególnych.

3. Zakres przedmiotowy kontroli działalności przedsiębiorcy oraz organy upoważnione do jej przeprowadzenia określają odrębne ustawy.

Art. 73. 1. W razie powzięcia wiadomości o wykonywaniu działalności gospodarczej niezgodnie z przepisami ustawy, a także w razie stwierdzenia: zagrożenia życia lub zdrowia, niebezpieczeństwa powstania szkód majątkowych w znacznych rozmiarach lub naruszenia środowiska w wyniku wykonywania tej działalności, wójt, burmistrz lub prezydent miasta niezwłocznie zawiadamia właściwe organy administracji publicznej.

2. Zawiadomione organy niezwłocznie powiadamiają wójta, burmistrza lub prezydenta miasta o podjętych czynnościach.

3. W przypadku braku możliwości zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, wójt, burmistrz lub prezydent miasta może nakazać, w drodze decyzji, wstrzymanie wykonywania działalności gospodarczej na czas niezbędny, nie dłuższy niż 3 dni.

4. Decyzji, o której mowa w ust. 3, nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

Art. 74. 1. Czynności kontrolne mogą być wykonywane przez pracowników organów kontroli po okazaniu legitymacji służbowej upoważniającej do wykonywania takich czynności oraz po doręczeniu upoważnienia do przeprowadzenia kontroli działalności przedsiębiorcy, chyba że przepisy szczególne przewidują możliwość przeprowadzenia kontroli po okazaniu legitymacji. W takim przypadku upoważnienie doręcza się przedsiębiorcy w terminie określonym w tych przepisach.

2. Zmiana osób upoważnionych do wykonania kontroli wymaga każdorazowo wydania odrębnego upoważnienia. Zmiana ta nie może prowadzić do wydłużenia ustalonego wcześniej terminu zakończenia kontroli.

3. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać co najmniej:

- 1) wskazanie podstawy prawnej;
- 2) oznaczenie organu kontroli;
- 3) datę i miejsce wystawienia;
- 4) imię i nazwisko pracownika organu kontroli uprawnionego do wykonania kontroli oraz numer jego legitymacji służbowej;
- 5) oznaczenie przedsiębiorcy objętego kontrolą;
- 6) określenie zakresu przedmiotowego kontroli;
- 7) wskazanie daty rozpoczęcia i przewidywanego terminu zakończenia kontroli;
- 8) podpis osoby udzielającej upoważnienia z podaniem zajmowanego stanowiska lub funkcji;
- 9) pouczenie o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy.

4. Zakres kontroli nie może wykraczać poza zakres wskazany w upoważnieniu.

Art. 75. 1. Czynności kontrolnych dokonuje się w obecności kontrolowanego lub osoby przez niego upoważnionej.

2. Kontrolowany jest obowiązany do pisemnego wskazania osoby upoważnionej do reprezentowania go w trakcie kontroli, w szczególności w czasie jego nieobecności.

Art. 76. 1. Przedsiębiorca jest obowiązany prowadzić i przechowywać w siedzibie przedsiębiorstwa książkę kontroli oraz upoważnienia i protokoły kontroli, a także udostępniać je na żądanie organu kontroli.

2. Książka kontroli zawiera wpisy dokonywane przez organ kontroli.

Wpisy obejmują:

- 1) oznaczenie organu kontroli;
- 2) oznaczenie upoważnienia do kontroli;
- 3) zakres przedmiotowy przeprowadzonej kontroli;
- 4) daty podjęcia i zakończenia kontroli;
- 5) zalecenia pokontrolne oraz określenie zastosowanych środków pokontrolnych.

3. Przedsiębiorca jest obowiązany dokonywać w książce kontroli wpisu informującego o wykonaniu zaleceń pokontrolnych bądź wpisu o ich uchyleniu przez organ kontroli lub jego organ nadrzędny albo sąd administracyjny.

Art. 77. 1. Nie można równocześnie bez zgody przedsiębiorcy podejmować i prowadzić więcej niż jednej kontroli działalności przedsiębiorcy. Nie dotyczy to sytuacji, gdy wobec przedsiębiorcy wszczęto śledztwo, dochodzenie lub gdy odrębne przepisy przewidują możliwość przeprowadzenia kontroli w toku prowadzonego postępowania dotyczącego przedsiębiorcy, a także gdy przeprowadzenie kontroli jest uzasadnione zagrożeniem życia, zdrowia lub środowiska naturalnego.

2. Jeżeli działalność przedsiębiorcy jest już objęta kontrolą jednego organu, to inny organ kontroli odstąpi od podjęcia czynności oraz ustali z przedsiębiorcą termin przeprowadzenia kontroli.

Art. 78. 1. Czas trwania wszystkich kontroli organu kontroli u przedsiębiorcy w jednym roku kalendarzowym nie może przekraczać:

- 1) w odniesieniu do przedsiębiorców, o których mowa w rozdziale 7 – 4 tygodni;
- 2) w odniesieniu do pozostałych przedsiębiorców – 8 tygodni.

2. Ograniczeń czasu kontroli nie stosuje się, w przypadkach gdy:

- 1) wobec przedsiębiorcy toczy się śledztwo, dochodzenie;
- 2) odrębne przepisy przewidują możliwość przeprowadzenia kontroli w toku postępowania prowadzonego przez organ;
- 3) przeprowadzenie kontroli jest uzasadnione zagrożeniem życia, zdrowia lub środowiska naturalnego.

3. Przedłużenie czasu trwania kontroli określonego w upoważnieniu wymaga uzasadnienia na piśmie. Uzasadnienie doręcza się przedsiębiorcy i wpisuje do książki kontroli przed podjęciem dalszych czynności kontrolnych.

4. Jeżeli wyniki kontroli wykazały rażące naruszenie przepisów prawa przez przedsiębiorcę, można przeprowadzić powtórny kontrolę w tym samym zakresie przedmiotowym w danym roku kalendarzowym, a czasu jej trwania nie wlicza się do czasu, o którym mowa w ust. 1.

Rozdział 6

Oddziały i przedstawicielstwa przedsiębiorców zagranicznych

Art. 79. 1. W celu wykonywania działalności gospodarczej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przedsiębiorcy zagraniczni mogą, na zasadzie wzajemności, o ile ratyfikowane umowy międzynarodowe nie stanowią inaczej, tworzyć oddziały z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zwane dalej „oddziałami”.

2. W postępowaniu w sprawach o wpis do rejestru przedsiębiorców osoba zagraniczna przedstawia sądowi rejestrowemu zaświadczenie właściwego polskiego urzędu konsularnego stwierdzające, że w myśl zasady wzajemności polscy przedsiębiorcy są dopuszczeni do działalności w państwie, na którego terytorium ma

stałe miejsce zamieszkania lub siedzibę osoba zagraniczna, na takich samych zasadach, jak przedsiębiorcy mający miejsce pobytu stałego lub siedzibę w tym państwie.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do przedsiębiorców zagranicznych z państw Unii Europejskiej i Europejskiego Obszaru Gospodarczego.

Art. 80. Przedsiębiorca zagraniczny tworzący oddział może prowadzić działalność gospodarczą wyłącznie w zakresie przedmiotu działalności przedsiębiorcy zagranicznego.

Art. 81. Przedsiębiorca zagraniczny tworzący oddział jest obowiązany ustanowić osobę upoważnioną w oddziale do reprezentowania przedsiębiorcy zagranicznego.

Art. 82. Przedsiębiorca zagraniczny może rozpocząć działalność w ramach oddziału po uzyskaniu wpisu oddziału do rejestru przedsiębiorców. Zasady wpisu do rejestru przedsiębiorców określają przepisy odrębnej ustawy.

Art. 83. Niezależnie od obowiązków określonych w przepisach o Krajowym Rejestrze Sądowym przedsiębiorca zagraniczny jest obowiązany:

- 1) podać imię i nazwisko oraz adres na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej osoby upoważnionej w oddziale do reprezentowania przedsiębiorcy zagranicznego;
- 2) dołączyć poświadczony notarialnie wzór podpisu osoby upoważnionej w oddziale do reprezentowania przedsiębiorcy zagranicznego;
- 3) dołączyć zaświadczenie, o którym mowa w art. 79 ust. 2;
- 4) jeżeli działa na podstawie aktu założycielskiego, umowy lub statutu – złożyć ich odpisy do akt rejestrowych oddziału wraz z uwierzytelnionym tłumaczeniem na język polski; w przypadku gdy przedsiębiorca zagraniczny utworzył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej więcej niż jeden oddział, złożenie tych dokumentów może nastąpić w aktach jednego z oddziałów, z tym

że w aktach rejestrowych pozostałych oddziałów należy wskazać ten oddział, w którego aktach złożono wskazane dokumenty, wraz z oznaczeniem sądu, w którym znajdują się akta, i numeru oddziału w rejestrze;

- 5) jeżeli istnieje lub wykonuje działalność na podstawie wpisu do rejestru – złożyć do akt rejestrowych oddziału odpis z tego rejestru wraz z uwierzytelnionym tłumaczeniem na język polski; w przypadku gdy przedsiębiorca zagraniczny utworzył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej więcej niż jeden oddział, złożenie tych dokumentów może nastąpić w aktach jednego z oddziałów, z tym że w aktach rejestrowych pozostałych oddziałów należy wskazać ten oddział, w którego aktach złożono wskazane dokumenty, wraz z oznaczeniem sądu, w którym znajdują się akta, i numeru oddziału w rejestrze.

Art. 84. Przedsiębiorca zagraniczny, który utworzył oddział, jest obowiązany:

- 1) używać do oznaczenia oddziału oryginalnej nazwy przedsiębiorcy zagranicznego wraz z przetłumaczoną na język polski nazwą formy prawnej przedsiębiorcy oraz dodaniem wyrazów „oddział w Polsce”;
- 2) prowadzić dla oddziału oddzielną rachunkowość w języku polskim zgodnie z przepisami o rachunkowości;
- 3) zgłaszać ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wszelkie zmiany stanu faktycznego i prawnego w zakresie zmiany okoliczności, o których mowa w art. 85 ust. 1 pkt 2, w terminie 14 dni od dnia ich wystąpienia.

Art. 85. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wydaje decyzję o zakazie wykonywania działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę zagranicznego w ramach oddziału, w przypadku gdy:

- 1) oddział rażąco narusza prawo polskie lub nie wykonuje obowiązku, o którym mowa w art. 84 pkt 3;

- 2) nastąpiło otwarcie likwidacji przedsiębiorcy zagranicznego, który utworzył oddział, lub przedsiębiorca ten utracił prawo wykonywania działalności gospodarczej;
- 3) działalność przedsiębiorcy zagranicznego zagraża bezpieczeństwu i obronności państwa, ochronie tajemnicy państwowej lub innemu ważnemu interesowi publicznemu.

2. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki zawiadamia osobę, o której mowa w art. 83 pkt 1, o obowiązku wszczęcia postępowania likwidacyjnego oddziału w oznaczonym terminie, nie krótszym niż 30 dni. Odpis decyzji, o której mowa w ust.1, minister przesyła do właściwego sądu rejestrowego.

Art. 86. Do likwidacji oddziału stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu spółek handlowych o likwidacji spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

Art. 87. Przedsiębiorcy zagraniczni mogą tworzyć przedstawicielstwa z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, zwane dalej „przedstawicielstwami”.

Art. 88. Zakres działania przedstawicielstwa może obejmować wyłącznie prowadzenie działalności w zakresie reklamy i promocji przedsiębiorcy zagranicznego.

Art. 89. 1. Przedstawicielstwo mogą utworzyć również osoby zagraniczne powołane do promocji gospodarki kraju ich siedziby, z tym że zakres działania takiego przedstawicielstwa może obejmować wyłącznie promocję i reklamę gospodarki tego kraju.

2. Do przedstawicielstwa, o którym mowa w ust. 1, przepisy niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio.

Art. 90. 1. Utworzenie przedstawicielstwa wymaga wpisu do rejestru przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych, zwanego dalej „rejestrem przedstawicielstw”, prowadzonego przez ministra właściwego do spraw gospodarki.

2. Wpisu do rejestru przedstawicielstw dokonuje się na podstawie złożonego wniosku i zgodnie z jego treścią.

Art. 91. 1. Wniosek, o którym mowa w art. 90 ust. 2, sporządzony w języku polskim, powinien zawierać:

- 1) nazwę, siedzibę i formę prawną przedsiębiorcy zagranicznego;
- 2) przedmiot działalności gospodarczej przedsiębiorcy zagranicznego;
- 3) imię, nazwisko oraz adres zamieszkałej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej osoby upoważnionej w przedstawicielstwie do reprezentowania przedsiębiorcy zagranicznego;
- 4) adres przedstawicielstwa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Do wniosku należy dołączyć:

- 1) jeżeli przedsiębiorca zagraniczny działa na podstawie aktu założycielskiego, umowy lub statutu – odpis tego dokumentu;
- 2) jeżeli przedsiębiorca zagraniczny istnieje lub wykonuje działalność na podstawie wpisu do rejestru – odpis z tego rejestru;
- 3) oświadczenie przedsiębiorcy zagranicznego o ustanowieniu przedstawicielstwa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) dokument potwierdzający tytuł prawny przedsiębiorcy zagranicznego do lokalu (nieruchomości), w którym działalność będzie wykonywana.

3. Dokumenty, o których mowa w ust. 2, sporządzone w języku obcym, należy przedstawić wraz z uwierzytelnionym tłumaczeniem na język polski.

Art. 92. 1. O dokonaniu wpisu przedstawicielstwa do rejestru przedstawicielstw wydaje się z urzędu zaświadczenie. Zaświadczenie powinno zawierać dane, o których mowa w art. 91 ust. 1, oraz numer wpisu do rejestru przedstawicielstw i datę wpisu.

2. Rejestr przedstawicielstw jest jawny.

Art. 93. Minister właściwy do spraw gospodarki odmawia, w drodze decyzji, wpisu do rejestru przedstawicielstw, jeżeli:

- 1) utworzenie przedstawicielstwa zagrażałoby bezpieczeństwu i obronności państwa lub ochronie tajemnicy państwowej albo innemu ważnemu interesowi publicznemu;
- 2) wniosek, o którym mowa w art. 90 ust. 2, dotyczy działalności wykraczającej poza zakres określony w art. 88 i art. 89 ust. 1 albo zawiera braki, które nie zostały usunięte w wyznaczonym terminie, a także gdy do wniosku nie zostały dołączone dokumenty wymienione w art. 91 ust. 2.

Art. 94. Przedsiębiorca zagraniczny, który utworzył przedstawicielstwo, jest obowiązany:

- 1) używać do oznaczenia przedstawicielstwa oryginalnej nazwy przedsiębiorcy zagranicznego wraz z przetłumaczoną na język polski nazwą formy prawnej przedsiębiorcy oraz dodaniem wyrazów „przedstawicielstwo w Polsce”;
- 2) prowadzić dla przedstawicielstwa oddzielną rachunkowość w języku polskim zgodnie z przepisami o rachunkowości;
- 3) zgłaszać ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wszelkie zmiany stanu faktycznego i prawnego w zakresie danych, o których mowa w art. 91, oraz o rozpoczęciu likwidacji przedsiębiorcy zagranicznego i jej ukończeniu, a także o utracie przez przedsiębiorcę zagranicznego prawa wykonywania działalności gospodarczej lub rozporządzania swoim majątkiem,

w terminie 14 dni od dnia wystąpienia tych zdarzeń; do zgłoszenia zmian stosuje się odpowiednio przepisy art. 91.

Art. 95. 1. Minister właściwy do spraw gospodarki wydaje decyzję o zakazie wykonywania działalności przez przedsiębiorcę w ramach przedstawicielstwa, w przypadku gdy:

- 1) rażąco narusza prawo polskie lub nie wykonuje obowiązku, o którym mowa w art. 94 pkt 3;
- 2) nastąpiło otwarcie likwidacji przedsiębiorcy zagranicznego, który utworzył przedstawicielstwo, lub przedsiębiorca ten utracił prawo wykonywania działalności gospodarczej;
- 3) działalność przedsiębiorcy zagranicznego zagraża bezpieczeństwu i obronności państwa, ochronie tajemnicy państwowej lub innemu ważnemu interesowi publicznemu.

2. Do likwidacji przedstawicielstwa stosuje się odpowiednio przepis art. 85 ust. 2 oraz przepisy Kodeksu spółek handlowych o likwidacji spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

Art. 96. 1. O zakończeniu likwidacji przedstawicielstwa przedsiębiorca zagraniczny jest obowiązany zawiadomić ministra właściwego do spraw gospodarki w terminie 14 dni, licząc od dnia zakończenia likwidacji.

2. Po zakończeniu likwidacji przedstawicielstwa minister właściwy do spraw gospodarki, w drodze decyzji, wykreśla przedstawicielstwo z rejestru przedstawicielstw.

Rozdział 7

Mikroprzedsiębiorcy, mali i średni przedsiębiorcy

Art. 97. Państwo stwarza, z poszanowaniem zasad równości i konkurencji, korzystne warunki dla funkcjonowania i rozwoju mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców, w szczególności przez:

- 1) inicjowanie zmian stanu prawnego sprzyjających rozwojowi mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców, w tym dotyczących dostępu do środków finansowych pochodzących z kredytów i pożyczek oraz poręczeń kredytowych;
- 2) wspieranie instytucji umożliwiających finansowanie działalności gospodarczej na dogodnych warunkach w ramach realizowanych programów rządowych;
- 3) wyrównywanie warunków wykonywania działalności gospodarczej ze względu na obciążenia publicznoprawne;
- 4) ułatwianie dostępu do informacji, szkoleń oraz doradztwa;
- 5) wspieranie instytucji i organizacji działających na rzecz przedsiębiorców;
- 6) promowanie współpracy mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców z innymi przedsiębiorcami polskimi i zagranicznymi.

Art. 98. Za mikroprzedsiębiorcę uważa się przedsiębiorcę, który w co najmniej jednym z dwóch ostatnich lat obrotowych:

- 1) zatrudniał średniorocznie mniej niż 10 pracowników oraz
- 2) osiągnął roczny obrót netto ze sprzedaży towarów, wyrobów i usług oraz operacji finansowych nieprzekraczający równowartości w złotych 2 milionów euro, lub sumy aktywów jego bilansu sporządzonego na koniec jednego z tych lat nie przekroczyły równowartości w złotych 2 milionów euro.

Art. 99. Za małego przedsiębiorcę uważa się przedsiębiorcę, który w co najmniej jednym z dwóch ostatnich lat obrotowych:

- 1) zatrudniał średniorocznie mniej niż 50 pracowników oraz

- 2) osiągnął roczny obrót netto ze sprzedaży towarów, wyrobów i usług oraz operacji finansowych nieprzekraczający równowartości w złotych 10 milionów euro, lub sumy aktywów jego bilansu sporządzonego na koniec jednego z tych lat nie przekroczyły równowartości w złotych 10 milionów euro.

Art. 100. Za średniego przedsiębiorcę uważa się przedsiębiorcę, który w co najmniej jednym z dwóch ostatnich lat obrotowych:

- 1) zatrudniał średniorocznie mniej niż 250 pracowników oraz
- 2) osiągnął roczny obrót netto ze sprzedaży towarów, wyrobów i usług oraz operacji finansowych nieprzekraczający równowartości w złotych 50 milionów euro, lub sumy aktywów jego bilansu sporządzonego na koniec jednego z tych lat nie przekroczyły równowartości w złotych 43 milionów euro.

Art. 101. Wyrażone w euro wielkości, o których mowa w art. 98-100, przelicza się na złote według średniego kursu ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roku obrotowego wybranego do określenia statusu przedsiębiorcy.

Art. 102. Nie uważa się odpowiednio za mikroprzedsiębiorcę, małego lub średniego, przedsiębiorcy, w którym inni przedsiębiorcy, Skarb Państwa oraz jednostki samorządu terytorialnego posiadają:

- 1) 25% i więcej wkładów, udziałów lub akcji;
- 2) prawa do 25% i więcej udziału w zysku;
- 3) 25% i więcej głosów w zgromadzeniu wspólników, walnym zgromadzeniu akcjonariuszy albo walnym zgromadzeniu spółdzielni.

Art. 103. 1. Średnioroczne zatrudnienie określa się w przeliczeniu na pełne etaty.

2. Przy obliczaniu średniorocznego zatrudnienia nie uwzględnia się pracowników przebywających na urloпах macierzyńskich i wychowawczych, a także zatrudnionych w celu przygotowania zawodowego.

3. W przypadku przedsiębiorcy działającego krócej niż rok, jego przewidywany obrót netto ze sprzedaży towarów, wyrobów i usług oraz operacji finansowych, a także średnioroczne zatrudnienie oszacowuje się na podstawie danych za ostatni okres, udokumentowany przez przedsiębiorcę.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia szczegółowy sposób obliczania średniorocznego zatrudnienia, rocznego obrotu netto ze sprzedaży towarów, wyrobów i usług oraz operacji finansowych, uwzględniając przedsiębiorców działających krócej niż rok.

Art. 104. 1. Do celów pomocy publicznej przedsiębiorca oświadcza przed organem udzielającym pomocy, że spełnia przesłanki określone w art. 98-100 i art. 102.

2. Oświadczenie ma formę pisemną, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie uchybiają uprawnieniom organu udzielającego pomocy do kontroli stanu faktycznego u przedsiębiorcy.

Rozdział 8.

Przepis końcowy

Art. 105. Ustawa wchodzi w życie w terminie i na zasadach określonych w odrębnej ustawie.

UZASADNIENIE

I. Wstęp

1. Podstawowe cele i założenia ustawy

Projekt ustawy ma na celu:

- 1) umocnienie gwarancji swobody działalności gospodarczej,
- 2) poszerzenie zakresu wolności gospodarczej, zwłaszcza przez zastąpienie zdecydowanej większości zezwoleń wpisem do rejestru działalności regulowanej, uprawniającym do prowadzenia niektórych rodzajów działalności gospodarczej,
- 3) ułatwienie podejmowania działalności gospodarczej przede wszystkim w drodze zastąpienia kilku zgłoszeń o rozpoczęcie działalności (np. wpisu do ewidencji, KRS, NIP, Regonu, itp.) jednym wnioskiem,
- 4) ograniczenie liczby i czasu trwania kontroli działalności gospodarczej, wprowadzenie zakazu prowadzenia więcej niż jednej kontroli w tym samym czasie u tego samego przedsiębiorcy,
- 5) określenie mikroprzedsiębiorców oraz nowe zdefiniowanie małych i średnich przedsiębiorców,
- 6) harmonizację przepisów nowej ustawy z Kodeksem cywilnym i Kodeksem spółek handlowych,
- 7) uproszczenie i uporządkowanie procedur administracyjnych związanych z reglamentacją działalności gospodarczej przedsiębiorców polskich i zagranicznych.

2. Najistotniejsze propozycje projektu

Projekt uwzględnia szereg postulatów zgłaszanych przez organizacje przedsiębiorców i przedstawicieli doktryny Prawa gospodarczego. Po dyskusji, zrezygnowano jednak z niektórych postulowanych rozwiązań. Nie uwzględniono między innymi postulatu, aby wszystkie przyszłe nowelizacje ustawy były dokonywane w formie przyjęcia całej ustawy, a nie nowelizacji częściowych. Zawarcie takiego przepisu w projekcie ustawy mogłoby być uznane za niekonstytucyjne.

Natomiast Rząd dołoży starań, aby wszelkie zmiany tej ustawy były publikowane zawsze w formie tekstu jednolitego, a istotne zmiany wchodziły w życie wraz z początkiem roku.

Projekt uwzględnia większość postulatów organizacji przedsiębiorców. Przykładowo doprecyzowuje pojęcie „swobody gospodarczej”, przewidując, że organ administracji publicznej nie może uzależnić swojej decyzji w sprawie podjęcia, wykonywania lub zakończenia działalności gospodarczej przez zainteresowaną osobę od spełnienia przez nią dodatkowych warunków, w szczególności przedstawienia dokumentów lub ujawnienia danych, nieprzewidzianych przepisami prawa. Stanowi, że obowiązek terminowego załatwiania spraw przedsiębiorców oznacza, iż powinny być one załatwione w najkrótszym możliwym terminie. Wymaga, aby, wykonując swoje kompetencje kontrolne, organy administracji publicznej działały z poszanowaniem uzasadnionych interesów przedsiębiorcy. Ta klauzula generalna otwiera szerokie możliwości ograniczania przez judykaturę swobodnego uznania organów administracji w zakresie wykonywania przez nie funkcji władczych wobec przedsiębiorców. Ponadto wprowadzono klauzulę dotyczącą wiążącego charakteru urzędowej informacji na temat stosowania prawa podatkowego w indywidualnej sprawie przedsiębiorcy.

Przepisy art. 4 harmonizują pojęcie „przedsiębiorcy” z rozwiązaniami przyjętymi ostatnio w art. 43¹ K.c.

Zakłada się, że przepisy ustawy wprowadzającej niniejszy projekt ustawy spowodują ujednoczenie pojęcia „przedsiębiorcy”, gdyż w większości przypadków nie ma potrzeby mnożenia definicji tego określenia w poszczególnych aktach prawnych.

Zgodnie z postulatami środowisk gospodarczych projekt wprowadza zakaz jednoczesnego prowadzenia więcej niż jednej kontroli działalności przedsiębiorcy. Nie dotyczy to jednak sytuacji, gdy przedsiębiorca wyrazi zgodę lub wobec przedsiębiorcy wszczęto śledztwo lub dochodzenie, albo wszczęto postępowanie. Projekt zakłada, że wszystkie postępowania kontrolne podlegają pewnym ogólnym normom. Ograniczony zostaje czas trwania wszystkich kontroli organu kontrolującego w jednym roku kalendarzowym w stosunku do danego przedsiębiorcy, z uwzględnieniem preferencji dla mniejszych przedsiębiorstw.

Projekt zachowuje z niewielkimi zmianami część przepisów ustawy – Prawo działalności gospodarczej. Dotyczy to w szczególności przepisów o przedsiębiorcach zagranicznych oraz koncesjach, przy czym została skrócona lista koncesji. Praktyka ocenia na ogół pozytywnie funkcjonowanie przepisów o koncesjach. Istotną zmianą jest zastosowanie formy przetargu w miejsce rozprawy administracyjnej, w przypadku ubiegania się wielu przedsiębiorców o ograniczoną liczbę koncesji.

Nowym rozwiązaniem, wychodzącym naprzeciw postulatom przedsiębiorców, jest radykalna zmiana uregulowań w zakresie prowadzenia tych rodzajów działalności gospodarczej, które dotychczas są objęte zezwoleniami. Zakłada się pozostawienie jedynie niektórych zezwoleń, w szczególności których obowiązywanie wynika z potrzeby harmonizacji z prawem UE.

II. Rozdział 1

Pojęcie „działalności gospodarczej” zostało przejęte z obecnie obowiązującej ustawy – Prawo działalności gospodarczej, ze wskazaniem na objęcie definicją również działalności zawodowej. Podstawowe kryteria działalności gospodarczej to działalność zarobkowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Utrzymano wyłączenie stosowania przepisów ustawy do działalności wytwórczej w rolnictwie.

W rozumieniu projektu „przedsiębiorcą” będzie osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, prowadząca we własnym imieniu działalność gospodarczą.

Projekt doprecyzowuje pojęcie „swobody gospodarczej”, przewidując, że organ administracji publicznej nie może uzależnić swojej decyzji w sprawie podjęcia, wykonywania lub zakończenia działalności gospodarczej przez zainteresowaną osobę od spełnienia przez nią dodatkowych warunków, w szczególności przedstawienia dokumentów lub ujawnienia danych, nieprzewidzianych przepisami prawa.

Projekt formułuje główne zasady odnoszące się do sfery stosunków między organami władzy publicznej a przedsiębiorcą, takie jak: obowiązek wspierania przedsiębiorczości i załatwiania spraw przedsiębiorców w najkrótszym możliwym terminie, zakres ingerencji organów administracji, pomoc publiczna dla przedsiębiorców, współdziałanie z organizacjami przedsiębiorców, nieobciążanie przedsiębiorcy sankcjami finansowymi lub karami w zakresie, w jakim zastosował

się do uzyskanej z właściwego organu pisemnej informacji na temat stosowania prawa podatkowego w jego indywidualnej sprawie.

Wprowadzenie takich klauzul generalnych wynika z potrzeby ustanowienia istotnych dyrektyw interpretacyjnych w procesie interpretacji pozostałych przepisów projektu ustawy. Dla przedsiębiorców, jak sami oceniają, zamieszczenie w ustawie klauzul ogólnych ma duże znaczenie dla wyznaczania kierunku i zakresu regulacji prawnych w ustawach szczegółowych.

Projekt wprowadza pojęcie działalności regulowanej jako działalności gospodarczej, której wykonywanie wymaga spełnienia szczególnych warunków określonych przepisami prawa i uzyskania wpisu do rejestru działalności regulowanej. Podyktowane jest to zmianą podejścia do instytucji zezwoleń.

W zakresie działalności osób zagranicznych, projekt utrzymuje fundamentalną zasadę korzystania z takich samych praw jak obywatele polscy, wskazując w szczególności na obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej i Europejskiego Obszaru Gospodarczego. Jednocześnie przepisy zostały zharmonizowane z Kodeksem spółek handlowych.

III. Rozdział 2

Zasadniczym celem zawartych w projekcie uregulowań dotyczących podejmowania działalności gospodarczej jest uproszczenie procedur rejestracji warunkującej rozpoczęcie działalności gospodarczej.

Projekt utrzymuje dualizm rejestracji przedsiębiorców. Rejestracja osób fizycznych pozostaje w gestii organów gminy. Jest to zgodne z oczekiwaniami przedsiębiorców oraz kontynuuje rozwiązania przyjęte w pakiecie zmian do ustawy – Prawo działalności gospodarczej.

Istotną zmianą, jaką niesie za sobą projekt, jest wskazanie numeru, którym będzie posługiwał się przedsiębiorca w obrocie gospodarczym i prawnym.

Każdy z systemów nadaje własny numer rejestracyjny, natomiast identyfikacja przedsiębiorcy w poszczególnych urzędowych rejestrach będzie następowała na podstawie numeru identyfikacji podatkowej NIP. Korzyścią jest, z jednej strony, łatwiejsza i czytelniejsza identyfikacja przedsiębiorcy, z drugiej zaś strony, ułatwienie w posługiwaniu się przez przedsiębiorcę numerem NIP.

Projekt formułuje główne zasady dotyczące wykonywania działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę, takie jak: obowiązek spełniania określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności, w szczególności dotyczących ochrony przed zagrożeniem życia, zdrowia ludzkiego, moralności publicznej, a także ochrony środowiska; obowiązek zapewnienia wykonywania określonego rodzaju działalności gospodarczej przez osobę legitymującą się posiadaniem uprawnień zawodowych, gdy przy jej wykonywaniu przepisy szczególne nakładają obowiązek posiadania takich uprawnień.

Przedsiębiorca wprowadzający towar do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest obowiązany również do zamieszczania na towarze, jego opakowaniu, etykiecie lub instrukcji informacji w języku polskim zawierających dane określone przepisami projektowanej ustawy i przepisów odrębnych. Wymóg podawania danych dotyczy także towarów lub usług oferowanych w sprzedaży bezpośredniej lub sprzedaży na odległość za pośrednictwem środków masowego przekazu, sieci teleinformatycznych lub druków bezadresowych.

Kardynalną zasadą warunkującą rzetelne wykonywanie działalności gospodarczej przez przedsiębiorcę, określoną przepisami projektowanej ustawy, jest uczciwa konkurencja, poszanowanie dobrych obyczajów oraz słuszych interesów konsumentów.

Jednocześnie w stosunku do obecnie obowiązującej ustawy – Prawo działalności gospodarczej projekt zakłada podniesienie limitu jednorazowej wartości transakcji płatności gotówkowej z 10 000 do 15 000 euro. Powyżej tego limitu płatność musi następować za pośrednictwem rachunku bankowego przedsiębiorcy. Poziom został skorelowany z kwotą występującą w prawie UE dotyczącą tzw. „prania brudnych pieniędzy” – Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/99/WE z dnia 4 grudnia 2001 r. zmieniająca Dyrektywę Rady 91/308/EWG w sprawie przeciwdziałania wykorzystywaniu systemu finansowego w celu prania brudnych pieniędzy.

IV. Rozdział 3

Projekt zakłada utworzenie Centralnej Informacji Ewidencji Działalności Gospodarczej, która ma na celu prowadzenie zbioru informacji o danych zawartych w ewidencji działalności prowadzonej przez gminy.

Oznacza to, że dane o przedsiębiorcach będą gromadzone w systemie centralnym, a przekazywane drogą informatyczną. Usprawni to szybkość dokonywania wpisów do ewidencji oraz umożliwi uzyskiwanie danych o przedsiębiorcach w każdej z gmin, a nie jak dotychczas jedynie w gminie miejsca zamieszkania przedsiębiorcy. Z pewnością poprawi też jakość wpisów oraz przyczyni się do podniesienia jedności decyzji w tym obszarze. Jednocześnie umożliwi to zintegrowanie wszystkich centralnych systemów informatycznych, w których jest prowadzona różnorodna rejestracja przedsiębiorców.

W związku z powyższymi możliwościami wprowadzono system pełnej rejestracji przedsiębiorcy w pierwszym organie rejestrowym.

Jest to kontynuacja zmian, które zapoczątkowano w Prawie działalności gospodarczej. O ile w poprzednim projekcie zmian do ustawy przewidziano jedynie możliwość złożenia wniosków rejestrowych – REGON i NIP w sądzie rejestrowym lub gminie, to w obecnym projekcie ustanowiono zasadę składania wszystkich wniosków rejestrowych w sądzie lub gminie.

Po dokonaniu wpisu podmiotu do właściwego rejestru (staje się on wtedy przedsiębiorcą), organ rejestrowy przesyła konieczne dane do zgłoszenia przedsiębiorcy w pozostałych rejestrach.

Zniesiona więc zostaje cała droga przedsiębiorców po poszczególnych rejestrach. Państwo bierze na siebie przekazywanie odpowiednich informacji do dalszych urzędów, po złożeniu przez przedsiębiorcę zintegrowanego wniosku rejestracyjnego. Zapewni to spójność danych, szybkość rejestracji oraz z pewnością zmniejszy dolegliwości, związane z koniecznością kolejnych wizyt, wypełniania kolejnych (takich samych w treściach) formularzy. Ponadto umożliwiono przedsiębiorcom składanie wniosków na elektronicznych nośnikach informatycznych i drogą elektroniczną, z wykorzystaniem bezpiecznego podpisu elektronicznego. Rozwiązanie to jest zbieżne z przepisami ustawy o podpisie elektronicznym oraz programem informatyzacji administracji państwowej. Jednocześnie daje przedsiębiorcom większe możliwości wyboru formy rejestracji.

Projektowane zmiany wymagają budowy lub usprawnienia działających systemów informatycznych. Dlatego też proponuje się 3 letni okres *vacatio legis*. W okresie

tym rejestracja będzie się odbywać na zasadach określonych w projekcie zmian do Prawa działalności gospodarczej.

V. Rozdział 4

Podejmowanie i wykonywanie działalności gospodarczej może wiązać się dodatkowo z obowiązkiem przedsiębiorcy uzyskania koncesji albo wpisu do rejestru działalności regulowanej, albo uzyskania zezwolenia.

Reglamentacja działalności gospodarczej stanowi ograniczenie swobody jej podejmowania i wykonywania. Zgodnie z art. 22 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej reglamentacja jest dopuszczalna tylko w drodze ustawy i tylko ze względu na ważny interes publiczny. Ochrona konstytucyjnej zasady swobody działalności gospodarczej wymaga zatem stałej troski prawodawcy o to, aby zakres i formy reglamentacji działalności gospodarczej pozostawały w proporcji do przyczyn jej stosowania.

W ostatnich latach nie udało się w pełni powstrzymać przyrostu liczby zezwoleń na działalność gospodarczą. Co gorzej, w praktyce legislacyjnej zaznaczyła się bardzo wyraźna tendencja do wprowadzania obok koncesji i zezwoleń innych, różnie nazwanych, form reglamentacji działalności gospodarczej (np. licencje, pozwolenia, decyzje zezwalające, upoważnienia, zgody, certyfikaty, przydziały częstotliwości, limity produkcji lub usług itp.). Równoległe pojawiły się również inne formy postępowania reglamentacyjnego polegające na dopuszczaniu do produkcji lub obrotu niektórych towarów po przeprowadzeniu postępowania rejestrowego dotyczącego wpisu do rejestru specjalnego produkcji lub świadczenia niektórych towarów i usług, bądź wpisu do rejestru (ewidencji) specjalnego przedsiębiorców. Te ostatnie rejestry są niezależne od licznych rejestrów i ewidencji uprawnień zawodowych. Nowa tendencja w odchodzeniu od tradycyjnej reglamentacji działalności zasługuje na pozytywną ocenę zwłaszcza wtedy, gdy postępowanie rejestracyjne i wpis do odpowiedniego rejestru zwalniają przedsiębiorcę od obowiązku uzyskiwania zezwolenia lub innej formy uprawnienia do wykonywania działalności gospodarczej. Takie rozwiązania pojawiły się m.in. w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. o diagnostyce laboratoryjnej (Dz. U. Nr 100, poz. 1083), w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. o wyrobach medycznych (Dz. U. Nr 126, poz. 1380), w ustawie z dnia 23 sierpnia 2001 r. o środkach żywienia zwierząt

(Dz. U. Nr 123, poz. 1350), w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o regulacji rynku mleka i przetworów mlecznych (Dz. U. Nr 129, poz. 1446). Niestety, wystąpiły także sytuacje polegające na równoczesnym stosowaniu wobec tego samego rodzaju działalności gospodarczej kilku form reglamentacji (np. w transporcie drogowym, rybołówstwie morskim). To zjawisko nie jest korzystne dla rozwoju przedsiębiorczości.

Szerokiemu i w dużej mierze nieuzasadnionemu zakresowi reglamentacji działalności gospodarczej w Polsce towarzyszą również inne sytuacje, które są niekorzystne dla przedsiębiorczości. Przejawiają się one m.in. w tym, że:

- 1) warunki wykonywania niektórych rodzajów działalności gospodarczej są określane nie tylko w ustawach, lecz także w rozporządzeniach i przez to są poszerzane poza ustawami,
- 2) od ubiegających się o koncesję lub zezwolenie bądź inną formę uprawnienia do wykonywania działalności gospodarczej wymaga się przedstawienia na ogół bardzo obszernej informacji i wielkiej liczby dokumentów, które następnie nie stanowią przedmiotu sprawdzenia (kontroli) ze strony organu reglamentującego; sytuacja taka potwierdza tezę o zbędności utrzymywania wielu dotychczasowych obowiązków reglamentacyjnych,
- 3) wiele zastrzeżeń może budzić także tryb reglamentacji, skoro opiera się on także na kryteriach stanowiących klasyczne klauzule generalne; najbardziej jaskrawo wygląda zaś sytuacja polegająca na tym, że ustawy odrębne wprowadzają rozwiązania, które jako *lex specialis* mają pierwszeństwo w stosunku do zasad przyjętych w Prawie działalności gospodarczej, w rezultacie czego te ostatnie nie są respektowane;
- 4) zmiany w Prawie działalności gospodarczej nie doprowadziły do usunięcia kilku wątpliwości interpretacyjnych i legislacyjnych w zakresie dotyczącym przepisów o koncesjach i zezwoleniach.

Ustawa ta nie dostrzega również nowych form reglamentacji działalności gospodarczej. Obecny projekt opiera się na założeniu, że wszystkie dotychczasowe mankamenty reglamentacji działalności gospodarczej należy usunąć i zaproponować rozwiązania, które nie będą sprzyjały ich odradzaniu się w

przyszłości. Temu celowi służą przepisy słowniczka projektu oraz przepisy rozdziału 4. W założeniu projektu przepisy te mają:

- 1) wprowadzić zasadę ograniczonej reglamentacji,
- 2) jednoznacznie określić istotę poszczególnych form prawnych reglamentacji działalności gospodarczej,
- 3) zmniejszyć zakres działalności gospodarczej podlegającej koncesjonowaniu,
- 4) stworzyć podstawy prawne do zniesienia większości zezwoleń,
- 5) nadać postanowieniom nowej ustawy pierwszeństwo w stosunku do postanowień ustaw odrębnych,
- 6) stworzyć podstawy prawne do korzystniejszego niż obecnie ukształtowania katalogu uprawnień i obowiązków przedsiębiorców w postępowaniu reglamentacyjnym, m.in. przez odejście od możliwości stosowania niektórych klauzul generalnych i posługiwania się przez organy reglamentacyjne decyzjami opartymi na swobodnym uznaniu,
- 7) wprowadzić częściowo nowe zasady udzielania koncesji o ograniczonej ich liczbie oraz przy wielu ubiegających się, przez zastosowanie elementu przetargu.

Największy efekt w dążeniu do polepszenia warunków rozwoju przedsiębiorczości można osiągnąć przez przyjęcie zasady ograniczonej reglamentacji działalności gospodarczej. Zasada ta prowadzi również do wyjątkowości w posługiwaniu się koncesjami na działalność gospodarczą. Można po nie sięgać tylko wtedy, gdy inne formy reglamentacji są uznane za niewystarczające, zwłaszcza ze względu na zagrożenie działalności dla bezpieczeństwa obywateli i państwa. Koncesje muszą pozostać decyzjami wydawanymi w oparciu o swobodną ocenę dowodów. Względy bezpieczeństwa bardzo często uniemożliwiają ujawnienie wszystkich informacji i dowodów, na podstawie których podejmuje się decyzje w sprawie koncesji. Projekt ustawy zmierza jednak do rezygnacji z obowiązku uzyskiwania koncesji na działalność dotyczącą: 1) przewozu lotniczego, 2) budowy i eksploatacji albo wyłącznie eksploatacji autostrad płatnych oraz dróg ekspresowych. W pierwszym przypadku wykonywanie takiej działalności będzie

objęte zezwoleniem, natomiast w drugim – będzie możliwe na podstawie umów (przewidzianych także obecnie) z zainteresowanymi przedsiębiorcami.

Nie ma na ogół żadnej obiektywnej przyczyny, aby ustawy odrębne tworzyły autonomiczne rozwiązania prawne, pozostające w jaskrawej sprzeczności z ustawą ogólną.

Projekt zawiera propozycje rozwiązań, które usuwają wątpliwości interpretacyjne Prawa działalności gospodarczej. Tak więc proponuje się nowe przepisy dotyczące: wniosku o udzielenie koncesji i o jej zmianę, trybu koncesjonowania, w tym udzielania promesy koncesji, odmowie udzielenia koncesji, zmiany i cofnięcia koncesji. W propozycjach tych zrezygnowano między innymi z możliwości oparcia decyzji o kryterium „ważnego interesu publicznego”, ponieważ wystarczające są pozostałe kryteria podejmowania decyzji reglamentacyjnych. Nowe rozwiązania tworzą zdecydowanie korzystniejszą sytuację dla przedsiębiorcy niż dotychczas.

Projekt zmienia tryb postępowania w wypadku ubiegania się wielu przedsiębiorców o ograniczoną liczbę koncesji, wprowadzając instytucję przetargu w miejsce rozprawy administracyjnej. W trybie przetargowym przyjęto generalną zasadę, że organ koncesyjny dokonuje wyboru ofert w liczbie zgodnej z liczbą koncesji możliwych do udzielenia, kierując się wielkością zadeklarowanej opłaty za udzielenie koncesji. Jeżeli koncesji udzielono w trybie przetargu, to wysokość opłaty za udzielenie koncesji odpowiada kwocie proponowanej przez oferenta.

W projekcie ustawy zastosowano nowe rozwiązanie polegające na zastąpieniu zezwoleń na prowadzenie niektórych rodzajów działalności gospodarczej wpisem do właściwego rejestru na podstawie oświadczenia przedsiębiorcy o spełnianiu wymogów przewidzianych przez prawo do wykonywania wskazanego rodzaju działalności gospodarczej. Rezygnacja z formy zezwoleń wynika z faktu, że obecnie wydawanie zezwoleń, zgodnie z ustawą – Prawo działalności gospodarczej, odbywa się automatycznie, jeżeli organ zezwalający stwierdzi, że przedsiębiorca spełnia warunki wymagane prawem. Uznając, że odpowiedzialność za spełnienie tych warunków spoczywa na przedsiębiorcy, przyjęto, że oświadczenie przedsiębiorcy w tym przedmiocie będzie wystarczające. Organ rejestrujący zachowuje prawo kontroli przedsiębiorcy wykonującego działalność regulowaną w zakresie tej działalności.

Zaproponowane rozwiązanie uwalnia przedsiębiorców od poważnych obciążeń biurokratycznych związanych dotychczas z przygotowaniem i przedstawieniem organowi obszernej dokumentacji związanej z wydawaniem zezwoleń. W zasadniczy sposób skróci się również czas niezbędny do dokonania formalności związanych z rozpoczęciem działalności regulowanej.

Należy zaznaczyć, że odejście od zezwoleń dotyczy wykonywania działalności gospodarczej. Natomiast zakres przedmiotowy projektu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej nie obejmuje dokonywania poszczególnych czynności, dopuszczania towarów do obrotu czy urządzeń do użytku, uzyskiwania uprawnień zawodowych itp. W związku z tym zasady wydawania tego typu zezwoleń nie podlegają zmianie.

W projekcie przewidziano także utrzymanie zezwoleń wydawanych na podstawie przepisów o specjalnych strefach ekonomicznych, publicznym obrocie papierami wartościowymi, funduszach inwestycyjnych, organizacji i funkcjonowaniu funduszy emerytalnych, działalności ubezpieczeniowej, grach losowych i zakładach wzajemnych oraz Prawa lotniczego, Prawa atomowego, Prawa bankowego, Prawa telekomunikacyjnego, Prawa pocztowego i Prawa farmaceutycznego (z wyjątkiem prowadzenia aptek). Uzyskania licencji wymaga wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie określonym w przepisach o transporcie drogowym i kolejowym. Analiza ww. przepisów wykazała, że zastąpienie tych zezwoleń wpisem do rejestru działalności regulowanej jest niecelowe ze względu na ich szczególny charakter lub wymogi Unii Europejskiej.

VI. Rozdział 5

Od 1990 r. system kontroli w Polsce uległ znacznym przeobrażeniom, mimo to nie jest on jeszcze dobrze uregulowany pod względem normatywnym. Towarzyszą mu bowiem liczne regulacje prawne dotyczące podobnych zagadnień. Przepisy nie zapewniają kontrolowanym przedsiębiorcom wystarczającej ochrony prawnej przed zbędnymi kontrolami, często zbiegającymi się w tym samym czasie. Szczególną uwagę poświęca się organom kontrolującym oraz ich kompetencjom. Stan ten nie sprzyja rozwojowi przedsiębiorczości i dlatego wymaga zmiany.

W ustawie – Prawo działalności gospodarczej są regulowane kompetencje kontrolne tylko organów udzielających koncesji i zezwoleń oraz incydentalnie organów wykonawczych gminy.

Tymczasem zakres kontroli przedsiębiorców jest znacznie szerszy, dlatego przepisy projektu ustawy ustanawiają ogólne normy w tym zakresie.

Dąży się do unikania zbiegu kilku niezależnych kontroli w jednym czasie, nie dotyczy to jednak sytuacji, gdy wobec przedsiębiorcy wszczęto postępowanie, śledztwo lub dochodzenie, a także, gdy przeprowadzenie kontroli jest uzasadnione zagrożeniem życia, zdrowia lub środowiska, oraz gdy przedsiębiorca wyraził zgodę na prowadzenie więcej niż jednej kontroli.

Projekt przewiduje również możliwość odstąpienia od kontroli. Reguluje także czas trwania kontroli organu kontrolującego u przedsiębiorcy w roku kalendarzowym, który nie może przekraczać 8 tygodni, a w przypadku mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw – 4 tygodni. Szczególnie dużą wagę przywiązuje się w projekcie do propozycji wprowadzenia Książki Kontroli Przedsiębiorcy, która powinna zawierać zwięzłe informacje dotyczące zakresu przedmiotowego kontroli, czasu jej trwania oraz sposobu, w jaki przedsiębiorca wykonał zalecenia pokontrolne. Dla przedsiębiorcy prowadzenie książki kontroli będzie podstawą do weryfikacji (zwłaszcza czasu) przeprowadzanych w przedsiębiorstwie kontroli.

VII. Rozdział 6

Zawarte w projekcie unormowanie tworzenia i funkcjonowania w Polsce oddziałów i przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych w zasadniczym zakresie odpowiada dotychczasowym uregulowaniom Prawa działalności gospodarczej. Przede wszystkim ograniczono niektóre wymogi formalne i ujednolicono terminologię.

W projekcie wprowadzono rozwiązanie polegające na tym, że osoba upoważniona w oddziale do reprezentowania przedsiębiorcy zagranicznego powinna mieć adres w Polsce.

W odniesieniu do obowiązków przedsiębiorcy zagranicznego ubiegającego się o wpis do rejestru przedsiębiorców, w sytuacji gdy działa na podstawie aktu założycielskiego, umowy lub statutu, przedsiębiorca jest obowiązany złożyć do akt rejestrowych oddziału odpisy ww. dokumentów a nie jak dotychczas ich oryginały.

Ponadto przedsiębiorca zagraniczny, który istnieje lub wykonuje działalność na podstawie wpisu do rejestru przedsiębiorców, w przypadku gdy utworzył na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej więcej niż jeden oddział, ma prawo do skorzystania z rozwiązania polegającego na możliwości złożenia do akt rejestrowych oddziału odpisu z rejestru wraz z uwierzytelnionym tłumaczeniem na język polski, tylko w aktach jednego z oddziałów, z tym że w aktach rejestrowych pozostałych oddziałów należy wskazać ten oddział, w którego aktach złożono wskazane dokumenty wraz z oznaczeniem sądu, w którym znajdują się akta i numer oddziału w rejestrze.

W projekcie zrezygnowano, przy wydaniu decyzji o zakazie wykonywania działalności gospodarczej przez oddział, z konieczności zasięgania przez ministra właściwego do spraw gospodarki, opinii ministra właściwego ze względu na przedmiot działalności przedsiębiorcy zagranicznego. Podobne rozwiązanie polegające na rezygnacji z zasięgania opinii ministra właściwego ze względu na przedmiot działalności przedsiębiorcy przyjęto w odniesieniu do dokonywania wpisu do ewidencji przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych, wydawania decyzji o odmowie wpisu do ewidencji przedstawicielstw oraz decyzji o zakazie wykonywania działalności przez przedstawicielstwo.

Do wniosku o wpis do ewidencji przedstawicielstw przedsiębiorców zagranicznych nie ma już obowiązku dołączania oświadczenia przedsiębiorcy zagranicznego będącego spółką, jaka część kapitału zakładowego (akcyjnego) została wpłacona, jeżeli prawo miejsca siedziby spółki zezwala na częściowe wniesienie kapitału.

Ponadto w projekcie umożliwiono zakładanie przedstawicielstw w Polsce osobom zagranicznym, powołanym do promocji gospodarki kraju ich siedziby.

VIII. Rozdział 7

Projekt wprowadza definicję mikroprzedsiębiorcy oraz zmienia definicje małego i średniego przedsiębiorcy) zgodnie z zaleceniem Komisji Europejskiej z dnia 6 maja 2003 r. (Dz. U. Wspólnoty Europejskiej nr L 124, 20/05/2003 P. 0036-0041). Definicje te stanowią podstawę do udzielania pomocy publicznej wyżej wymienionym kategoriom przedsiębiorców. Zmienione definicje podwyższają progi wartości obrotu oraz sumy aktywów, których przekroczenie wyklucza

przedsiębiorcę z kategorii małego lub średniego przedsiębiorcy. Zgodnie z zaleceniem rozszerza się możliwość udokumentowania przez mikro-, małego lub średniego przedsiębiorcę występującego o pomoc publiczną, liczby zatrudnionych, obrotów oraz sumy aktywów z jednego roku na wybrany przez niego rok obrotowy z ostatnich dwóch.

W ślad za zaleceniem wyklucza się również automatycznie z kategorii mikro-, małego i średniego przedsiębiorcy wszystkich, w których Skarb Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego posiadają 25% i więcej kapitału, udziału w zysku lub praw głosu. Projekt przewiduje delegację do wydania przez ministra właściwego do spraw gospodarki rozporządzenia określającego dokładny sposób obliczania średniorocznego zatrudnienia, rocznego obrotu netto, mając na względzie przedsiębiorców działających krócej niż jeden rok, a także pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy.

Projekt wprowadza instytucję pisemnego oświadczenia (lub w innej formie, jeżeli przepisy odrębne tak przewidują) o spełnianiu kryteriów mikro-, małego lub średniego przedsiębiorcy. Przepis ten nie uchybia uprawnieniom organów udzielających pomocy publicznej do kontroli stanu faktycznego u przedsiębiorców.

Ze względu na fakt, że zalecenie Komisji wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2005 r. proponuje się, aby przepisy definiujące mikro-, małego i średniego przedsiębiorcę do celów udzielania pomocy publicznej weszły w życie z tym samym dniem.

Zmiana definicji małych i średnich przedsiębiorstw spowoduje zwiększenie liczby przedsiębiorców uprawnionych do otrzymania pomocy publicznej, niemniej jednak oszacowanie tego wzrostu jest niezwykle trudne, zwłaszcza, że przepis wejdzie w życie dopiero w 2005 r.

Obecnie trwają prace nad przygotowaniem projektu ustawy wprowadzającej niniejszą ustawę. Pełne skutki finansowe projektowanej regulacji dla budżetu państwa są na obecnym etapie prac trudne do oszacowania. Zmiana systemowa polegająca na przejściu z zezwoleń na wpis do rejestru działalności regulowanej nie powinna spowodować zmniejszenia wpływów do budżetu, ponieważ zakłada

się pozostawienie opłat na tym samym poziomie. Niezależnie od powyższego należy zdecydowanie podkreślić, że w perspektywie długofalowej budżet odniesie korzyści w postaci nowych wpływów podatkowych z tytułu ogólnego wzrostu przedsiębiorczości i aktywności gospodarczej obywateli.

W zakresie Centralnej Informacji Ewidencji Działalności Gospodarczej należy założyć, że prace związane z budową systemu, jego implementacją i wdrażaniem potrważą do 2006 r., a szacowane (w konsultacjach z Ministerstwem Nauki i Informatyzacji) koszty wyniosą ok. 200 mln złotych. Koszty te rozłożą się w czasie. W pierwszym roku będą dotyczyć przede wszystkim kosztów ekspertyz, analiz i prac projektowych (ok. 50 mln złotych), w drugim i trzecim roku inwestycji po ok. 70-80 mln złotych rocznie. Jednocześnie z uwagi na założenie, że informacje o przedsiębiorcach gromadzone w Centralnej Informacji Ewidencji Działalności Gospodarczej będą udostępniane zainteresowanym odpłatnie, należy przyjąć, że oznacza to wpływy finansowe do budżetu.

Ocena Skutków Regulacji (OSR)

I. CEL WPROWADZENIA USTAWY

Projektowana ustawa o swobodzie działalności gospodarczej ma na celu poszerzenie zakresu wolności przez wprowadzenie istotnych ułatwień w zakresie podejmowania, wykonywania i zakończenia działalności gospodarczej oraz uproszczenie i uporządkowanie procedur administracyjnych z nią związanych.

Zaproponowane w projekcie ustawy rozwiązania uwolnią przedsiębiorców od poważnych obciążeń biurokratycznych związanych dotychczas z przygotowaniem i przedstawieniem organowi obszernej dokumentacji. W zasadniczy sposób skróci się również czas niezbędny do dokonania formalności związanych z rozpoczęciem działalności gospodarczej. Projekt wprowadza definicję mikroprzedsiębiorcy oraz zmienia definicje małego i średniego przedsiębiorcy zgodnie z zaleceniem Komisji Europejskiej z dnia 6 maja 2003 r. Nowym rozwiązaniem, wychodzącym naprzeciw postulatam przedsiębiorców, jest przyjęcie zasady ograniczonej reglamentacji działalności gospodarczej. Projekt zmienia tryb postępowania w wypadku ubiegania

się wielu przedsiębiorców o ograniczoną liczbę koncesji, wprowadzając instytucję przetargu w miejsce rozprawy administracyjnej. Zgodnie z postulatami środowisk gospodarczych, projekt wprowadza zakaz jednoczesnego prowadzenia więcej niż jednej kontroli działalności przedsiębiorcy. Zasadniczą zmianą mającą zapewnić uproszczenie procedur rejestracji, warunkującą rozpoczęcie działalności gospodarczej, jest utworzenie Centralnej Informacji Ewidencji Działalności Gospodarczej – oznacza to, że dane o przedsiębiorcach będą gromadzone w systemie centralnym, a przekazywane drogą elektroniczną. Jednocześnie przedsięwzięcie to umożliwi zintegrowanie wszystkich centralnych systemów informatycznych, w których jest prowadzona różnorodna rejestracja przedsiębiorców. Nowe rozwiązania tworzą zdecydowanie korzystniejszą niż dotychczas sytuację prawną dla przedsiębiorców, a także stwarzają szanse na skuteczniejszą ochronę ich interesów.

II. KONSULTACJE SPOŁECZNE

Założenia do projektu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej zostały zaprezentowane w lipcu 2003 r. na posiedzeniu Zespołu do spraw polityki gospodarczej i rynku pracy Trójstronnej Komisji ds. Społeczno-Gospodarczych.

Wstępny projekt ustawy o swobodzie działalności gospodarczej był opiniowany przez członków Rady Przedsiębiorczości.

Kierując projekt do uzgodnień międzyresortowych, ponownie przesłano projekt do członków Rady Przedsiębiorczości: Polskiej Rady Biznesu, Business Centre Club, Konfederacji Pracodawców Polskich, American Chamber of Commerce in Poland, Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych, Krajowej Izby Gospodarczej, Związku Rzemiosła Polskiego, Naczelnej Rady Zrzeszeń Handlu i Usług, Stowarzyszenia Menadżerów w Polsce oraz Izby Przemysłowo-Handlowej Inwestorów Zagranicznych w Polsce.

Projekt ustawy o swobodzie działalności gospodarczej uwzględnia szereg ogólnych postulatów organizacji przedsiębiorców polegających przede wszystkim na uproszczeniu rejestracji działalności gospodarczej, zmniejszeniu ograniczeń w podejmowaniu działalności, ograniczeniu częstotliwości kontroli.

Nie mógł zostać zrealizowany, jako niezasadny, postulat przedsiębiorców włączenia do nowego aktu prawnego przepisów z innych ustaw, np. ustawy o ochronie

konkurencji i konsumentów, ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, ustawy o cenach. Scalenie w jednym akcie prawnym kilku ustaw o podstawowym znaczeniu byłoby zabiegiem nieuzasadnionym, gdyż dotyczą one wyodrębnionych od dawna dziedzin prawa gospodarczego. Realizując postulaty i wnioski partnerów społecznych, w projekcie ustawy dokonano szeregu znaczących zmian zgłaszanych przez organizacje przedsiębiorców. Zweryfikowano katalog udzielanych koncesji, ograniczając się do tych dziedzin działalności gospodarczej, które mają szczególne znaczenie ze względu na bezpieczeństwo państwa lub obywateli albo ważny interes publiczny. Większość występujących w działalności gospodarczej zezwoleń, licencji itp. zastąpiono wpisem do rejestru działalności regulowanej.

Na wniosek organizacji pracodawców Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych (PKPP) podniesiono również dolny limit czasu, na jaki może być udzielona koncesja (z dwóch do pięciu lat). Konieczność częstej odnawialności koncesji stanowiła dodatkową barierę utrudniającą prowadzenie działalności gospodarczej.

Nie została uwzględniona w projekcie ustawy propozycja Związku Rzemiosła Polskiego dotycząca możliwości zrzeszania się w organizacjach samorządu gospodarczego i organizacjach przedsiębiorców, ponieważ kwestie te nie są regulowane niniejszą ustawą.

Nie zaakceptowano również propozycji Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych, aby organ koncesyjny mógł określać w koncesji szczególne warunki wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją jedynie, gdy ustawa tak stanowi i w zakresie określonym w ustawie. Przepisy ustawy określają szczegółowy zakres i warunki uzyskiwania koncesji, natomiast szczególne warunki, do których odnoszą się organizacje pracodawców, są ustalane w ramach szczegółowego zakresu. Zgodnie z projektowanym przepisem organ koncesyjny jest obowiązany przekazać każdemu zainteresowanemu przedsiębiorcy szczegółową informację o warunkach wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją.

Nie uwzględniono także propozycji PKPP, aby przedsiębiorcom, którzy ponieśli szkodę na skutek działania lub zaniechania organu koncesyjnego, o którym sąd administracyjny orzekł, że jest niezgodne z prawem, przysługiwało również

roszczenie o zadośćuczynienie w wysokości nie wyższej niż dziesięciokrotność maksymalnej opłaty koncesyjnej uiszczanej w danym postępowaniu. Odpowiedzialność Skarbu Państwa w tym przypadku jest regulowana na podstawie przepisów K.p.a.

W projekcie ustawy nie zaakceptowano propozycji PKPP o wprowadzeniu stopniowania kar za naruszenie warunków prowadzenia działalności regulowanej. Projektodawca poszedł dalej w tej materii, tworząc przepis karny, ponieważ kara musi być dotkliwa, bowiem system opiera się na szczególnym zaufaniu państwa wobec przedsiębiorcy.

III. ZAKRES OCENY SKUTKÓW REGULACJI

Projekt ustawy o swobodzie działalności gospodarczej został przygotowany i przekazany do uzgodnień międzyresortowych, Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, Polskiej Izby Turystyki, Krajowej Rady Sądownictwa, Narodowego Banku Polskiego, Polskiej Agencji Informacji i Inwestycji Zagranicznych, Urzędu Lotnictwa Cywilnego, Rady Głównej Jednostek Badawczo-Rozwojowych, Rady Krajowej Federacji Konsumentów, Krajowej Rady Izb Rolniczych, Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Głównego Urzędu Statystycznego, Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych oraz związków zawodowych: Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych, Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”, Forum Związków Zawodowych.

IV. SKUTKI WPROWADZENIA USTAWY

- 1) Wpływ regulacji na wydatki i dochody sektora finansów publicznych (w tym budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego):
 - odejście od koncesjonowania niektórych rodzajów działalności nie spowoduje istotnych zmian w dochodach budżetowych. Opłaty skarbowe za zezwolenia na działalność w zakresie przewozu lotniczego i utrzymania lotnisk mogą być utrzymane na poziomie dotychczasowym za udzielenie koncesji. Mając na uwadze propozycję, aby wprowadzić element przetargu na wysokość opłaty przy wielości ubiegających się o koncesje, wpływy z opłat mogą ulec zwiększeniu,
 - rezygnacja z niektórych zezwoleń na działalność gospodarczą nie będzie prowadzić do zmniejszenia się wpływów budżetowych, ponieważ miejsce opłat za zezwolenia zajmą opłaty związane z wpisami do rejestrów działalności regulowanej,

- nie ulegną zmniejszeniu dotychczasowe wpływy budżetowe gmin z tytułu opłat pobieranych przy dokonywaniu wpisu (100 zł), zmiany wpisu (50 zł) lub wykreślenia z ewidencji działalności gospodarczej,
 - można oczekiwać, że rozwiązania zawarte w rozdziale 5 staną się podstawą zmiany dotychczasowych systemów kontroli prowadzonych u przedsiębiorcy. Zmiany te powinny zmierzać ku zmniejszeniu liczby kontroli i skróceniu czasu ich trwania,
 - utworzenie Centralnej Informacji Ewidencji Działalności Gospodarczej (CIEDG) oraz oddzielnego w każdej gminie stanowiska do obsługi procesu rejestracji przedsiębiorców wymagają budowy CIEDG oraz usprawnienia działających w gminach systemów informatycznych. Przedsięwzięcie to będzie wymagało istotnych nakładów finansowych ze strony budżetu państwa. Jednakże z uwagi na charakter prac oraz skalę zagadnienia będzie to proces rozłożony w czasie, co będzie skutkowało tym, że również koszty związane z realizacją projektu będą mogły być optymalnie wydatkowane. W zakresie rejestracji działalności gospodarczej on-line środki finansowe na ten cel zarezerwowano w działaniu 1.5 Rozwój systemu dostępu przedsiębiorców do informacji i usług publicznych on-line w Sektorowym Programie Operacyjnym Wzrost Konkurencyjności Przedsiębiorstw. Informatyzacja urzędów gminnych może zostać sfinansowana ze środków z działania 1.5 Infrastruktura społeczeństwa informacyjnego w Zintegrowanym Programie Operacyjnym Rozwoju Regionalnego. Wkład funduszy strukturalnych UE na sfinansowanie projektów w obu działaniach może osiągnąć nawet 75% całości przedsięwzięcia. Wkład budżetu państwa to z reguły 25%. Należy założyć, że prace związane z budową systemu, jego implementacją i wdrażaniem potrwać do 2006 r., a szacowane koszty wyniosą ok. 200 mln złotych. Koszty te rozłożą się w czasie. W pierwszym roku będą dotyczyły przede wszystkim kosztów ekspertyz, analiz i prac projektowych (ok. 50 mln zł), w drugim i trzecim roku inwestycji po ok. 70-80 mln złotych rocznie. Jednocześnie z uwagi na założenie, że informacje o przedsiębiorcach gromadzone w Centralnej Informacji Ewidencji Działalności Gospodarczej będą udostępniane zainteresowanym odpłatnie, należy przyjąć, że oznacza to wpływy finansowe do budżetu. Należy zagwarantować odpowiednie środki finansowe na realizację projektów informatycznych w budżecie państwa w części 27 Informatyzacja.
- 1) 2) Wpływ regulacji na rynek pracy:
- zmniejszenie zakresu reglamentacji działalności gospodarczej oraz inne korzystne dla przedsiębiorców rozwiązania prawne, które zawiera projekt ustawy, mogą prowadzić do zwiększenia zatrudnienia i tym samym zmniejszenia bezrobocia,
 - uproszczenie rejestracji działalności gospodarczej m.in. dzięki elektronicznej rejestracji spowoduje zwiększenie liczby osób podejmujących działalność gospodarczą,
 - wprowadzenie kategorii mikroprzedsiębiorcy oraz przyjęcie zasady, że państwo ułatwia podjęcie i wykonywanie działalności gospodarczej przez osoby czyniące to po raz pierwszy (absolwenci szkół, niektórzy bezrobotni) może przyczynić się do wzrostu aktywności zawodowej,
 - ewentualne zmniejszenie kontroli nie wpłynie w sposób zasadniczy na stan zatrudnienia.
- 3) Wpływ regulacji na konkurencyjność:

- zmniejszenie obszaru działalności gospodarczej podlegającej reglamentacji może prowadzić do zwiększenia konkurencyjności,
 - kontrola nie będzie utrudniała działalności gospodarczej oraz zwiększała kosztów operacyjnych przedsiębiorstw – poprawią się przez to warunki konkurencyjności,
 - stworzenie systemu CIEDG, z możliwością dostępu on-line, oraz rzetelność i aktualność danych wykorzystywanych przez podmioty gospodarcze w obrocie gospodarczym ma szansę być narzędziem, które w swoisty sposób warunkuje rozwój gospodarki rynkowej oraz podnoszenie konkurencyjności (lepszą informacją o kontrahentach),
 - rozwój publicznych usług on-line może prowadzić do zwiększenia wykorzystania technologii informacyjnych i komunikacyjnych (ICT) w przedsiębiorstwach, co z pewnością wpłynie na ich konkurencyjność m.in. w zakresie rozwoju gospodarki elektronicznej,
 - zaproponowane w projekcie ustawy rozwiązania uwolnią przedsiębiorców od poważnych obciążeń biurokratycznych, w tym również finansowych, związanych dotychczas z przygotowaniem i przedstawieniem organowi obszernej dokumentacji. W zasadniczy sposób skróci się również czas niezbędny do dokonania formalności związanych z rozpoczęciem działalności gospodarczej, co również przekłada się na wartości wymierne. Tego typu rozwiązania, wychodzące naprzeciw oczekiwaniu przedsiębiorców, przyczynią się do wzrostu konkurencyjności i w efekcie także do większej skłonności do podejmowania aktywności gospodarczej.
- 4) Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów:
- zmniejszony zakres reglamentacji gospodarczej i inne ułatwienia wprowadzone przez projekt ustawy powinny prowadzić do rozwoju przedsiębiorczości, a przez to pozytywnie wpływać na poprawę sytuacji i rozwój regionów,
 - mniej kosztowny dla przedsiębiorców system kontroli, to szansa na rozwój przedsiębiorczości, a tym samym na rozwój regionów, w których ta działalność będzie podejmowana i wykonywana.

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ**

MINISTER
Prof. dr hab. Danuta Hübner

Min. DIH- 3345 /03/DPE/

Warszawa, 13 października 2003 r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektu ustawy o swobodzie działalności gospodarczej z prawem Unii Europejskiej wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106 poz. 494), przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedłożonym projektem ustawy (pismo nr RM-10-170-03-Nowy tekst) pozwalam sobie wydać następującą opinię:

- I. Projektowana ustawa zmierza do kompleksowego uregulowania sfery, jaką jest wolność działalności gospodarczej, z poszanowaniem podstawowych zasad prawa Unii Europejskiej. Jednym z nadrzędnych celów jest ułatwienie podejmowania działalności gospodarczej, w tym także przez osoby zagraniczne oraz chęć umocnienia gwarancji swobody działalności gospodarczej. Przedmiotową problematykę reguluje obecnie ustawa - Prawo działalności gospodarczej.
- II. Projektowane brzmienie art. 13 dotyczącego swobody podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej zapewnia, w wyniku uwzględnienia podniesionych wcześniej uwag, realizację podstawowej zasady prawa wspólnotowego tj. zakazu dyskryminacji ze względu na narodowość. Osoby zagraniczne z państw członkowskich Unii Europejskiej i Europejskiego Obszaru Gospodarczego będą traktowane na takich samych zasadach jak przedsiębiorcy polscy. Dodatkowo na takich samych prawach jak obywatele polscy podejmować i wykonywać działalność mogą także obywatele innych państw, po spełnieniu przesłanek określonych w art.13 ust. 2 projektu ustawy.

- III. W projektowanym art. 22 ust. 4 pojawił się przepis skutkujący wyłączeniem pocztowych przekazów pieniężnych z postanowień ustawy Prawo bankowe, wdrażających Dyrektywę 97/5/WE w sprawie przelewów transgranicznych. Należy zauważyć, iż podobny przepis był przedmiotem wcześniejszej pozytywnej opinii UKIE, która opierała się na samodzielnej analizie dyrektywy. W związku ze stanowiskiem Komisji Europejskiej, zgodnie z którym pocztowe przekazy pieniężne podlegają Dyrektywie 97/5/WE należy wyrazić wątpliwość w stosunku do projektowanego przepisu w tym zakresie. Jakkolwiek doświadczenia niektórych krajów członkowskich UE (np. Niemiec, Holandii) wskazują, że nie wszystkie z nich stosują przepisy Dyrektywy 97/5/WE do pocztowych przekazów pieniężnych, to należy wskazać, iż kwestia ta nie może być na obecnym etapie jednoznacznie rozstrzygnięta i będzie wymagała dalszych konsultacji z Komisją Europejską.
- IV. Projektowany art. 27 ust. 5 ustawy dotyczący wniosku o wpis do ewidencji działalności gospodarczej stanowi, iż odpowiedni wniosek powinien zawierać m.in. numer PESEL, o ile przedsiębiorca taki posiada. Formalnie nie stanowi to naruszenia zasady zakazu dyskryminacji ze względu na narodowość, jednak można uznać, iż wymóg „poświadczony przez pracownika urzędu gminy kopii paszportu”, może być uznany za nadmiernie utrudniający realizację swobody zakładania przedsiębiorstw. Warto jednak zaznaczyć, że prawo wspólnotowe dopuszcza wprowadzenie pewnych szczególnych wymogów w stosunku do cudzoziemców, o ile są uzasadnione względami porządku publicznego.
- V. Art. 71 projektu ustawy określa, przez odesłanie do właściwych ustaw, kategorie działalności gospodarczej, których prowadzenie wymaga zezwolenia. Jednocześnie, co należy zauważyć, żaden z przedłożonych do oceny przepisów projektu ustawy nie zakazuje istnienia innych regulacji, w których zawarty będzie wymóg zezwolenia na prowadzenie działalności gospodarczej.
- VI. Rozdział 6 projektu ustawy dotyczący oddziałów i przedstawicielstw przedsiębiorstw zagranicznych pozostaje w obecnym brzmieniu w zgodzie z fundamentalną zasadą ustawodawstwa wspólnotowego - zasadą swobodnego zakładania przedsiębiorstw. Zachowanie zgodności w przedmiotowej materii zagwarantowano wyłączeniem przedsiębiorców zagranicznych pochodzących z państw Unii Europejskiej i Europejskiego Obszaru Gospodarczego, z kategorii podmiotów, do których stosuje się zasadę wzajemności. Uregulowanie powyższe koresponduje również z art. 78 i art. 80 projektu ustawy, które dla osoby upoważnionej do reprezentowania nie tworzą wymogu posiadania miejsca zamieszkania w Polsce, poprzestając na wskazaniu adresu tej osoby w Polsce.
- VII. W odniesieniu do przepisów Rozdziału 7, należy zwrócić uwagę na Zalecenie Komisji 2003/361/EWG w sprawie definicji mikro, małego i średniego przedsiębiorcy. W art. 4 Komisja wskazała, aby przy definiowaniu dane użyte do określania poziomu zatrudnienia oraz wysokości obrotów i sumy aktywów bilansu odnosiły się do ostatniego rocznego okresu rozliczeniowego, nie dając państwom członkowskim wyboru w tym zakresie. Oparcie analogicznych danych w projektowanej ustawie na co najmniej jednym z dwóch ostatnich okresów rozliczeniowych stanowi drobną różnicę w stosunku do wspólnotowego zalecenia, które nie posiada jednak charakteru bezwzględnie obowiązującego prawa Unii Europejskiej.

VIII. W konkluzji stwierdzam, że projekt ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, z zastrzeżeniem uwagi podniesionej w pkt III, która wymagać będzie konsultacji z Komisją Europejską, jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Z up. Sekretarza Komitetu
Integracji Europejskiej
PODSEKRETARZ STANU

Jarosław Pietras

Do wiadomości:

Jerzy Hausner

Wiceprezes Rady Ministrów

Minister Gospodarki,

Pracy i Polityki Społecznej

